

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบัน ภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญในการใช้ติดต่อสื่อสารระหว่างนานาชาติ จนอาจกล่าวได้ว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากล ที่ใช้เชื่อมโยงความคิด สร้างความเข้าใจ ในหมู่ชนมนุษยด้วยกัน รวมทั้งเป็นเครื่องมือรับข่าวสาร ความรู้ ตลอดจนความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีต่าง ๆ จากความสำคัญดังกล่าว คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ จึงได้กำหนดแนวนโยบายการศึกษา ไว้ในหมวดที่ 3 ข้อที่ 10 ว่า "ส่งเสริมให้มีการเรียนภาษาต่างประเทศ ที่เอื้อต่อการพัฒนาประเทศอย่างกว้างขวาง เพื่อเป็นประโยชน์ ในการศึกษาค้นคว้า การติดต่อสื่อสารในด้านวิทยาการ การค้า ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ และการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม" (แผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2535) นอกจากนี้ ยังได้กำหนดกระบวนการเรียนการสอนโดยส่งเสริมให้สถานศึกษาได้จัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศที่เอื้อต่อการพัฒนาประเทศ และใช้ครูที่มีความสามารถในการฝึกทักษะทางภาษา ดังนั้น กรมวิชาการซึ่งรับผิดชอบด้านการพัฒนาหลักสูตร จึงบรรจุวิชาภาษาอังกฤษไว้ในหลักสูตรประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น จัดวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือกเสรี ในกลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศ และได้กำหนดแนวดำเนินการในการจัดการเรียนการสอนให้ใช้วิธีผสมผสาน การให้ความรู้กับการปฏิบัติจริง โดยเน้นกระบวนการเรียนรู้ กระบวนการคิดอย่างมีเหตุผล และกระบวนการกลุ่ม (หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ดังนั้น บทบาทของครูในการจัดการเรียนการสอนจึงต้องปรับให้เข้ากับสภาพปัจจุบัน ซึ่งแต่เดิมครูผู้สอนส่วนใหญ่จะสอนโดยเน้นเนื้อหาวิชามากเกินไป เช่น ให้นักเรียนจำความหมายของคำศัพท์ให้ได้ หรือให้แต่งประโยคโดยใช้คำภาษาอังกฤษให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ สิ่งเหล่านี้นอกจากจะสร้างความน่าเบื่อหน่ายให้กับผู้เรียน

แล้วยังก่อให้เกิดทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งจากผลการศึกษาของ อวยชัย วัชรธรรม (2521) เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบที่ไม่ใช่ทางด้าน สติปัญญา กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขต สงขลา พบว่า ตัวพยากรณ์ที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ ทัศนคติที่มีต่อวิชาที่เรียน ดังนั้น ครูผู้สอนจึงเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการที่จะปรับวิธีการ ปรับกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน เพื่อให้การเรียน การสอนภาษาอังกฤษเป็นไปในแง่ของการสื่อสาร (Communicative Approach) เน้น การใช้ภาษา (USE) มากกว่าหลักการใช้ภาษา (USAGE) (จิตติรี จิตต์ปรัชญา, 2537) ซึ่งกิจกรรมจะเป็นไปในลักษณะทักษะสัมพันธ์ (Integrated Skill) และเน้นกิจกรรม กลุ่ม โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่จัดขึ้น อย่างไรก็ตามไม่ว่าจะจัด กิจกรรมการเรียนการสอนอย่างไร ใช้เวลาสอนทั้งในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา นานเท่าใดเด็กก็ไม่สามารถจะใช้ภาษาสื่อสารกับชาวต่างประเทศได้ หรืออาจกล่าวได้ว่าการ เรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร (UNESCO, 1980 อ้างถึงใน สุทธิรัตน์ รุจิเกียรติจักร และ อรพิน พจนานนท์, 2537)

ศรวิไล ดอกจันทร์ (2526) ได้ศึกษาปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในประเทศไทยพบว่า ปัญหาที่ทำให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไม่ประสบผลสำเร็จ เท่าที่ควรนั้นมี 5 ประการ ดังนี้

1. ความไม่ชัดเจนและไม่สมจริงของหลักสูตรและเป้าหมายของการเรียนการสอน ภาษาต่างประเทศ
2. ด้านที่เกี่ยวกับตัวครู ได้แก่ วิธีสอน และความรู้ของครูผู้สอน
3. ด้านที่เกี่ยวกับตัวผู้เรียน ผู้เรียนไม่มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ทำให้ขาดแรงจูงใจในการเรียน
4. การวัดผลประเมินผล ไม่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายในการเรียนการสอน
5. การถ่ายโยงจากภาษาแม่ไปสู่ภาษาที่สอง ซึ่งภาษาแม่คือภาษาไทย ภาษาที่สองคือ ภาษาอังกฤษ มีข้อแตกต่างกันหลายประการ ทำให้การถ่ายโยงมีปัญหา

สภาพปัญหาต่าง ๆ ที่เป็นอุปสรรคทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษไม่ประสบ ผลสำเร็จเท่าที่ควรนั้น ครูผู้สอนควรเป็นผู้ปรับปรุงแก้ไข เพื่อสร้างทัศนคติที่ดีต่อการเรียน

ภาษาอังกฤษ อันจะเป็นขั้นตอนแรกของการเรียนภาษาให้ประสบผลสำเร็จ การสอนให้นักเรียนมีความรู้จากหนังสือแบบเรียนอย่างเดียวไม่เพียงพอ เพราะภาษาอังกฤษเป็นเรื่องของการฝึกฝน จึงจะเกิดประสบการณ์ความชำนาญ (พิตรวัลย์ โกวาทิ, 2526) ดังนั้นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นกระบวนการกลุ่ม จึงช่วยให้นักเรียนมีโอกาสดแลกเปลี่ยนความคิดเห็นต่าง ๆ รวมทั้งสามารถแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับการเรียนการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้

บาสสัน กงตาล (2534) ได้เสนอว่า การร่วมมือกันเรียนรู้ (Cooperative Learning) เป็นวิธีการจัดการเรียนการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกันแก้ปัญหาต่าง ๆ ให้บรรลุผลสำเร็จลงได้ โดยที่สมาชิกในกลุ่มตระหนักว่า แต่ละคนเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม ดังนั้น ความสำเร็จหรือความล้มเหลวของกลุ่ม สมาชิกทุกคนในกลุ่มจะต้องรับผิดชอบร่วมกัน สมาชิกจะมีการพูดคุยกันและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ผู้เรียนจะได้รับความรู้จากเพื่อน ซึ่งการที่นักเรียนสามารถอธิบายให้เพื่อนฟังได้ ก็จะเป็นการยกระดับความเข้าใจที่สูงขึ้นถึงระดับการถ่ายทอดความคิด เป็นการเรียบเรียงด้วยคำอธิบายออกมาจะช่วยปรับความเข้าใจให้เกิดความชัดเจนแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น

Slavin, Robert E. (1990) ได้กล่าวว่า แท้จริงแล้วการเรียนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ในไม่ช้าสิ่งใหม่ ครูผู้สอนใช้วิธีการเหล่านี้ในการจัดกิจกรรมต่าง ๆ มาหลายปีแล้วในรูปของการทำงานกลุ่มในห้องปฏิบัติการ (Laboratory Groups) การจัดทำโครงการ (Project Groups) การอภิปราย (Discussion Groups) อย่างไรก็ตาม งานวิจัยทั้งในอเมริกาและประเทศอื่น ๆ ได้พยายามวางแผนปฏิบัติสำหรับวิธีการเรียนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ เพื่อนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนตั้งแต่ระดับก่อนประถมศึกษา จนถึงระดับอุดมศึกษา โดยมีวิธีการให้ผู้เรียนได้เรียนร่วมกัน รับผิดชอบงานกลุ่มร่วมกัน ซึ่งจุดเน้นที่สำคัญอยู่ที่การให้ผู้เรียนคำนึงถึงเป้าหมาย และความสำเร็จของกลุ่ม การจัดกลุ่มไม่ใช่ว่าแค่เพียงการทำงานเป็นกลุ่ม (Do Something As A Team) เท่านั้น แต่ต้องเป็นการเรียนรู้เป็นกลุ่ม (Learn Something As A Team) ด้วย

Johnson, D.W. และ Johnson, R.T. (1991) ได้กล่าวถึงแนวทางในการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบร่วมมือกันเรียนรู้ว่า ควรคำนึงถึงหลักการ

5 ประการคือ

1. การพึ่งพา ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน (Positive Interdependence)

เป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยส่งเสริมความเข้าใจเนื้อหาในบทเรียนให้แก่สมาชิกในกลุ่มมากขึ้น โดยเน้นปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในทางบวก จุดประสงค์ทางการเรียน .รางวัลที่ตั้งไว้เป็นเป้าหมายสำหรับนักเรียน สิ่งเหล่านี้จะส่งผลถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

2. การมีปฏิสัมพันธ์แบบตัวต่อตัว (Face-To-Face Interaction)

2.1 จัดกิจกรรมให้นักเรียนได้ร่วมกันทำงาน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

แลกเปลี่ยนข้อมูลวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ รวมทั้งกระบวนการในการสื่อสารที่ทำให้การปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพ (Efficiently) และก่อให้เกิดประสิทธิผล (Effectively) มากขึ้น

2.2 ส่งเสริมการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) ซึ่งจะช่วยให้เกิดการปรับปรุงงานที่ได้รับมอบหมาย และเน้นในเรื่องความรับผิดชอบด้วย

2.3 กระตุ้นให้เพื่อนสมาชิกหาเหตุผลประกอบการตัดสินใจในปัญหาที่ประสบอยู่ร่วมกัน เพื่อหาแนวทางที่เหมาะสมในการแก้ไขปัญหานั้น ๆ

2.4 เน้นให้นักเรียนพยายามที่จะปฏิบัติตามกิจกรรมให้บรรลุตามเป้าหมายที่ตั้งไว้

2.5 ปฏิบัติกิจกรรมด้วยความไวเนื้อเชื่อใจ และชี้ให้เห็นว่า ความพยายามของแต่ละบุคคลในกลุ่มมีผลถึงเป้าหมายที่วางไว้

2.6 กระตุ้นนักเรียนให้เกิดแรงจูงใจที่จะมีส่วนร่วมในการปฏิบัติตามกิจกรรมให้บรรลุตามเป้าหมายอย่างแท้จริง

2.7 ช่วยลดความวิตกกังวลและความหนักใจของสมาชิกแต่ละคนในการปฏิบัติตามกิจกรรม

3. ความสามารถของแต่ละบุคคลในกลุ่ม (Individual Accountability)

การปฏิบัติตามกิจกรรมในชั้นเรียนควรจะแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบอย่างชัดเจน มิฉะนั้นแล้วสมาชิกในห้องอาจปฏิบัติตามกิจกรรมไม่ครบถ้วนทุกคน การแบ่งกลุ่มย่อยจะช่วยให้ทุกคนใช้ความสามารถของตนที่มีอยู่อย่างเต็มที่ และมีส่วนรับผิดชอบปฏิบัติตามกิจกรรมให้กลุ่มประสบผลสำเร็จได้ในที่สุด

4. ทักษะทางสังคม (Social Skills) การทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มจะช่วย

พัฒนาทักษะทางสังคมหลายด้าน เช่น ด้านความเป็นผู้นำ ด้านความไว้วางใจ การสื่อสาร

อย่างมีประสิทธิภาพ และการจัดความขัดแย้งในกลุ่ม ซึ่งครูผู้สอนต้องเป็นผู้ฝึกทักษะเหล่านี้ให้กับนักเรียน ทั้งโดยการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และการให้รางวัล เพื่อกระตุ้นนักเรียนให้ปฏิบัติตามแนวทางที่กำหนด ซึ่งจะส่งผลถึงการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนให้ดีขึ้นในที่สุด

5. กระบวนการกลุ่ม (Group Processing) เป็นการร่วมมือของสมาชิกในกลุ่มที่ประกอบด้วยนักเรียนเก่ง ปานกลาง อ่อน ซึ่งช่วยเหลือกันปฏิบัติงานตามที่ได้รับมอบหมาย และยังรวมถึงการร่วมมือของครูผู้สอนในการฝึกทักษะกระบวนการกลุ่ม รวมทั้งการให้ข้อมูลย้อนกลับให้กับนักเรียนด้วยเช่นกัน

นักการศึกษาของมหาวิทยาลัย John Hopkin คือ Slavin และคณะ ได้พัฒนาวิธีการเรียนการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ ไว้หลายรูปแบบแต่ที่เหมาะสมกับวิชาภาษาอังกฤษเป็นรูปแบบการร่วมมือกันเรียนรู้แบบผสมผสาน (Cooperative Integrated Reading And Composition; CIRC) โดยประยุกต์หลักการของการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ ไปใช้แก้ปัญหาหรือข้อบกพร่อง เพื่อมุ่งพัฒนาผลการเรียนของนักเรียนให้สูงขึ้น

จากผลงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้แบบผสมผสานชี้ให้เห็นผลที่สอดคล้องกันว่า การสอนรูปแบบนี้มีส่วนทำให้นักเรียนทางการเรียนของนักเรียนสูงกว่าวิธีการสอนตามปกติ (Madden, N.A. และ คณะ, 1986.; Steven, R.J. และ คณะ, 1987. ; Golmic, Bruce Andrew, 1992. ; Bramlett, Ronald K., 1994.)

สำหรับประเทศไทย การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับต่าง ๆ ยังประสบกับปัญหาหลายประการตามที่ได้กล่าวมาแล้ว ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเห็นว่าการจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีร่วมมือกันเรียนรู้แบบผสมผสาน เป็นอีกวิธีการหนึ่งที่น่าสนใจในการนำมาประยุกต์ใช้ เพื่อพัฒนาการสอนภาษาอังกฤษอันจะช่วยให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจและมีทักษะในการเรียนภาษาเพิ่มขึ้น และช่วยให้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ สามารถนำรูปแบบการสอนร่วมมือกันเรียนรู้แบบผสมผสาน ไปใช้ในชั้นเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างการสอนโดยวิธีร่วมมือกันเรียนรู้แบบผสมผสาน (CIRC) กับการสอนตามคู่มือครู และระหว่างการได้รับการทดสอบก่อนเรียนและไม่ได้รับการทดสอบก่อนเรียน

1.2.2 เพื่อศึกษาผลกระทบของปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีสอนและการทดสอบก่อนเรียนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

1.3.1 นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีร่วมมือกันเรียนรู้แบบผสมผสาน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

1.3.2 นักเรียนที่ได้รับการทดสอบก่อนเรียนและไม่ได้รับการทดสอบก่อนเรียน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

1.3.3 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีสอนและการสอบก่อนเรียน มีผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

1.4.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เลือกเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก 2 (อ 012) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2538 โรงเรียนนครขอนแก่น อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น

1.4.2 ตัวแปรในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ ได้แก่

1.4.2.1 วิธีสอน ประกอบด้วย วิธีสอนโดยวิธีร่วมมือกันเรียนรู้แบบผสมผสาน (Cooperative Integrated Reading And Composition : CIRC) และวิธีสอนตามคู่มือครู

1.4.2.2 การสอบก่อนเรียน (Pretesting) ประกอบด้วย
การทดสอบก่อนเรียน (Pretested) และการไม่ได้ทดสอบก่อนเรียน (Unpretested)
ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก 2
(อ 012)

1.4.3 เนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง เป็นเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษหลัก 2 (อ 012)
จากหนังสือ Discoveries Book 1 ของ Brian Abbs and Ingrid Freebairn
จำนวน 5 บทเรียน ดังนี้

บทที่ 39 How tall is it?

บทที่ 40 Roundup

บทที่ 41 How much are they?

บทที่ 42 What time is it?

บทที่ 43 It's raining.

เวลาที่ใช้ในการทดลองสอนเนื้อหาดังกล่าว จำนวน 4 คาบ ต่อ สัปดาห์
(คาบละ 50 นาที) โดยใช้เวลาในการทดลองสอนทั้งหมด 15 คาบ

1.5 นิยามปฏิบัติการ

1.5.1 นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เลือกเรียนวิชา
ภาษาอังกฤษหลัก ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2538 โรงเรียนนครขอนแก่น
อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น

1.5.2 วิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง วิชาภาษาอังกฤษหลัก 2 (อ 012)
บทที่ 39 - 43 จากหนังสือ Discoveries Book I

1.5.3 การสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้แบบผสมผสาน (The Cooperative
Integrated Reading And Composition : CIRC) หมายถึง การสอนภาษาอังกฤษ
ที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อสอนการอ่าน การเขียนและการใช้ภาษา ซึ่งประกอบด้วยกิจกรรมหลัก
3 ประการคือ กิจกรรมพื้นฐาน กิจกรรมการสอนอ่านจับใจความ และกิจกรรมผสมผสาน
ระหว่างการเขียนและการใช้ภาษา ซึ่งมีวิธีสอนดังนี้

- 1) กำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้
- 2) วิเคราะห์ผู้เรียน วิเคราะห์เนื้อหา
- 3) คัดคะแนนฐานให้แก่ักเรียนทุกคน โดยใช้คะแนนภาษาอังกฤษหลัก 1 มาเป็นคะแนนฐานและคะแนนของกลุ่มได้มาจากการเฉลี่ยคะแนนฐานของสมาชิกทุกคนในกลุ่ม
- 4) ในกิจกรรมการสอนจะมีลำดับขั้นของการทำกิจกรรม คือ ครูเสนอ บทเรียนต่อทั้งชั้น ผูกทักษะในกลุ่มย่อย ผูกทักษะรายบุคคล ผูกปฏิบัติเพิ่มเติม และ ทดสอบย่อย
- 5) นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบย่อยมาเปรียบเทียบกับคะแนนฐาน เพื่อ คิดเป็นคะแนนความก้าวหน้าทั้งของนักเรียนรายบุคคลและของกลุ่ม
- 6) คะแนนที่ได้จากการทดสอบย่อยครั้งสุดท้าย จะใช้เป็นคะแนนฐานของ ครั้งต่อไป
- 7) ทำการทดสอบรวมเพื่อสรุปผลการเรียน

1.5.4 การสอนตามคู่มือครู หมายถึง การสอนภาษาอังกฤษที่ดำเนินกิจกรรม การสอนตามคู่มือครูวิชาภาษาอังกฤษหลัก 2 (อ 012) จากหนังสือ Discoveries Book 1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) ของ ดร.สาออง หิรัญญะ

1.5.5 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถ ของนักเรียนในการตอบแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังการเรียน วิชาภาษาอังกฤษหลัก 2 (อ 012) บทที่ 39-43 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผู้ที่ตอบได้คะแนนมากถือว่าเป็นผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ สูงในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ผู้ที่ตอบได้คะแนนน้อยถือว่าเป็นผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

1.5.6 กลุ่มทดลอง หมายถึง นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษหลัก 2 โดยวิธีร่วมมือกันเรียนรู้แบบผสมผสาน (CIRC) เป็นเวลา 15 คาบ ซึ่งในแบบการวิจัย ครั้งนี้มี 2 กลุ่ม กลุ่มละ 30 คน แต่ละกลุ่ม นักเรียนมีสถานภาพส่วนตัวใกล้เคียงกัน ดังนี้

กลุ่มที่ 1 กลุ่มที่มีการทดสอบก่อนเรียน (Pretested)

กลุ่มที่ 2 กลุ่มที่ไม่มีการทดสอบก่อนเรียน (Unpretested)

1.5.7 **กลุ่มควบคุม** หมายถึง นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษหลัก 2 ตามคู่มือครู เป็นเวลา 15 คาบ ซึ่งในแบบการวิจัยครั้งนี้ มี 2 กลุ่ม กลุ่มละ 30 คน แต่ละกลุ่ม นักเรียนมีสถานภาพส่วนตัวใกล้เคียงกัน ดังนี้

กลุ่มที่ 1 กลุ่มที่มีการทดสอบก่อนเรียน (Pretested)

กลุ่มที่ 2 กลุ่มที่ไม่มีการทดสอบก่อนเรียน (Unpretested)

1.6 ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1.6.1 การวิจัยครั้งนี้ ทำให้ได้ทราบถึงผลของการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามรูปแบบร่วมมือกันเรียนรู้แบบผสมผสาน (CIRC) ตลอดจนวิธีการวางแผนการสอน และการจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับหลักการของการร่วมมือกันเรียนรู้ อันจะช่วยส่งเสริมความเข้าใจด้านแนวคิดในการใช้รูปแบบการสอนนี้ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

1.6.2 ผลของการวิจัย สามารถเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ หน่วยงานทางการศึกษา ในการนำไปประยุกต์ใช้พัฒนาการเรียนการสอน ซึ่งจะส่งผลให้ผู้เรียนมีการพัฒนาในด้านความรู้ ความเข้าใจเนื้อหาวิชาที่เรียน ทักษะทางสังคม และการรู้จักตนเอง ตระหนักในคุณค่าของตนเอง

1.6.3 ข้อค้นพบจากงานวิจัยนี้ ส่วนหนึ่งนำไปใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานประกอบการวิจัยครั้งต่อไป เพื่อให้เกิดความหลากหลายทางวิชาการที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้นต่อไป

บทที่ 2

วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในหัวข้อต่าง ๆ ดังนี้

- 2.1 การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
- 2.2 การเรียนการสอนโดยวิธีร่วมมือกันเรียนรู้ (Cooperative Learning)
- 2.3 การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยวิธีร่วมมือกันเรียนรู้แบบผสมผสาน (Cooperative Intergrated Reading and Composition)
- 2.4 ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
- 2.5 รูปแบบการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Design)
- 2.6 การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม (Analysis Of Covariance)
- 2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

2.1.1 แนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษา

ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น ย่อมมีจุดมุ่งหมายที่จะให้ผู้เรียนได้เกิดการพัฒนาทักษะในการใช้ภาษาของตน ให้สามารถสื่อสารกับชาวต่างประเทศได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม ซึ่งเป็นหน้าที่ของผู้สอนที่จะต้องหาวิธีการในการจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนมีพฤติกรรมบรรลุตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ แต่การที่จะสอนภาษาอังกฤษให้ได้ผลตามความมุ่งหมายนั้นต้องอาศัยความพร้อมในหลาย ๆ ด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านคุณภาพของครูผู้สอนที่มีบทบาทสำคัญในการเสริมพัฒนาการด้านต่าง ๆ ให้กับผู้เรียน

สุมิตรра อังวัฒนกุล (2535) ได้กล่าวว่า การเรียนการสอนเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนต้องอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน ตลอดจนกระบวนการเรียนการสอนซึ่งมีพื้นฐานอยู่บนทฤษฎีและวิธีการต่าง ๆ มากมาย ดังนั้นในการกำหนดแนวทางในการจัด

การเรียนการสอนภาษา ครูผู้สอนจึงควรมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแนวคิดของศาสตร์ต่าง ๆ ที่นำมาใช้เป็นพื้นฐานในการสอนภาษา ได้แก่ แนวคิดทางด้านจิตวิทยา แนวคิดทางด้านภาษาศาสตร์ และแนวคิดทางด้านมานุษยวิทยา ดังนี้

2.1.1.1 แนวคิดทางด้านจิตวิทยา

ได้มีผู้แบ่งทฤษฎีการเรียนรู้ทางจิตวิทยาออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ คือ

1) ทฤษฎีสิ่งเร้าและการตอบสนอง ทฤษฎีนี้เน้นว่าการเรียนรู้เกิดขึ้นจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนอง และเมื่อได้รับการเสริมแรงจากการตอบสนองที่ถูกต้องก็จะเพิ่มการเรียนรู้ให้เกิดขึ้น นักจิตวิทยาที่สำคัญ ได้แก่ E.L. Thorndike, I.P. Pavlov และ B.F. Skinner ทฤษฎีการเรียนรู้มีชื่อเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ทฤษฎีการเรียนรู้แบบพฤติกรรม

2) ทฤษฎีความคิดความเข้าใจ มีความคิดที่ตรงกันข้ามกับทฤษฎีสิ่งเร้าและการตอบสนอง ทฤษฎีนี้เน้นความคิดที่ว่า การเรียนรู้เป็นกระบวนการของการค้นพบและเข้าใจความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ การเรียนรู้เกิดจากการมองเห็นความสัมพันธ์ของปัญหา จนเกิดความเข้าใจซึ่งเรียกว่า การหยั่งเห็น การเรียนรู้ต้องอาศัยกระบวนการทางสติปัญญาของผู้เรียนแต่ละคน บางคนเรียกทฤษฎีนี้ว่า Gestalt Theory หรือ Field Theory นักจิตวิทยาที่รู้จักกันดีได้แก่ E.G. Yolman, W. Kohler เป็นต้น

2.1.1.2 แนวคิดทางด้านภาษาศาสตร์

อิทธิพลของนักภาษาศาสตร์ที่มีต่อการเรียนการสอนภาษาที่สำคัญ ๆ ได้แก่ นักภาษาศาสตร์กลุ่มโครงสร้าง (Structuralists) กลุ่มไวยากรณ์วิวรรต (Transformationalists) และกลุ่มภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguists) ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1) กลุ่มที่เน้นโครงสร้าง กลุ่มนี้เน้นว่าภาษาเป็นสิ่งที่วิเคราะห์ได้เป็นระบบ ซึ่งเราอาจพิจารณาเป็นส่วน ๆ ได้ และแต่ละหน่วยของภาษาเกี่ยวข้องกัน ภาษา คือ ภาษาพูด ไม่ใช่ภาษาเขียน การวิเคราะห์ภาษาจึงควรดูจากสิ่งที่เจ้าของภาษาพูด ไม่ใช่สิ่งที่ควรจะพูด นอกจากนี้ ภาษาแต่ละภาษามีความแตกต่างกัน

2) กลุ่มไวยากรณ์ปรีวรรต นำโดย Noam Chomsky ให้ความสำคัญที่ต่างไปว่า ภาษาเป็นเรื่องของกฎเกณฑ์ และในการวิเคราะห์ไวยากรณ์ของประโยคทำให้เกิดแนวคิดเกี่ยวกับโครงสร้างลึกและโครงสร้างผิว โครงสร้างผิว คือประโยคหรือคำที่เราได้ยินหรืออ่าน โครงสร้างลึก คือ ความหมายของประโยคที่เราได้ยินหรืออ่านนั่นเอง นอกจากนี้ยังมีแนวคิดที่ว่า คนเราทุกคนมีความสามารถที่จะเข้าใจภาษาในเบื้องต้นก่อน แล้วจึงสามารถจะแสดงออกได้

3) กลุ่มภาษาศาสตร์สังคม กลุ่มนี้ นำโดย D.Hymes ซึ่งได้โต้แย้งเกี่ยวกับทฤษฎีความสามารถทางภาษาของ Chomsky เขากล่าวว่า การแสดงออกทางภาษาของคอมสกีนั้น มิใช่เป็นความสามารถในการนำภาษาไปใช้ แม้ว่าจะได้กล่าวถึงการนำภาษาไปใช้ในคำว่า การแสดงออกทางภาษาก็ตาม ทั้งนี้เพราะ Chomsky ไม่ได้กล่าวถึงความสำคัญทางด้านวัฒนธรรมสังคม (Socioculture) กล่าวถึงเฉพาะบทบาททางด้านจิตวิทยา เช่น ความจำ (Memory) การรับรู้ (Perception) เป็นต้น ไม่ได้กล่าวถึงการปะทะสังสรรค์ทางด้านสังคม (Social Interaction) นอกจากนี้ Hymes ยังกล่าวว่า การแสดงออกทางภาษาของคอมสกีนั้น ยังมีความสับสนระหว่างการแสดงออกจริง (Actual Performance) และกฎเกณฑ์ที่แอบแฝงอยู่ในการแสดงออกนั้น ๆ (Underlying Rules Of Performance) เช่น Stylistic Rule ซึ่ง Hymes ถือว่าเป็นสิ่งที่แอบแฝงอยู่ในความสามารถทางภาษา (Linguistic Competence) ด้วย ดังนั้น ความสามารถทางภาษาที่สำคัญที่สุด ก็คือความสามารถที่จะพูด หรือเข้าใจคำพูดที่ไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ แต่มีความเหมาะสมกับสภาพการณ์ที่คำพูดเหล่านั้นถูกนำมาใช้

2.1.1.3 แนวคิดทางด้านมานุษยวิทยา

ผู้มีความเชื่อทางด้านมานุษยวิทยา เช่น Carl Rogers มีความเห็นว่าผู้ที่เรียนรู้ภาษาได้ดีนั้นจะต้องเป็นผู้ที่คิดแสดงความรู้สึกหรือแสดงพฤติกรรมโดยตั้งอยู่บนพื้นฐานไม่เพียงแต่ความสามารถทางด้านสติปัญญาเท่านั้น แต่จะต้องขึ้นอยู่กับการรับรู้ของตนเองด้วย ดังนั้น ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจะต้องคำนึงถึงเนื้อหาที่สัมพันธ์กับความรู้สึก ประสบการณ์ ความจำ ความหวัง ความปรารถนา ความเชื่อ ค่านิยม และความต้องการของผู้เรียนเป็นสำคัญ

จากแนวคิดทางจิตวิทยา ภาษาศาสตร์ และมานุษยวิทยา ทำให้เกิดแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษา ดังนี้

1) กลุ่มที่เน้นพฤติกรรม หรือการสร้างสมนิสัย

กลุ่มนี้ได้แนวคิดจากทฤษฎีการเรียนรู้แบบกระตุ้น และการตอบสนอง และแนวคิดจากทฤษฎีภาษาศาสตร์ ซึ่งมีความเชื่อว่า ภาษาเป็นเรื่องของนิสัย หรือความเคยชิน การเรียนภาษา ก็คือการเลียนเสียง หรือการเลียนแบบ การสอนภาษา จึงมุ่งที่จะสร้างนิสัยให้ผู้พูดภาษาใหม่ได้อย่างคล่องแคล่วโดยไม่ต้องคิดเน้นเนื้อหาที่จะพูดเท่านั้น การสอนจึงเน้นการเลียนแบบหรือพูดซ้ำ ๆ เพื่อจดจำว่าในสมอง บทเรียนจะจัดเตรียมจากผลการเปรียบเทียบภาษาของตนกับภาษาที่จะเรียนในด้านระบบเสียง และรูปประโยค ส่วนใดมีความแตกต่างกันจะต้องฝึกหัดมาก นอกจากนี้ แนวคิดนี้ยังได้อิทธิพลจากจิตวิทยา ตามทฤษฎีของการเรียนรู้ซึ่งเน้นว่า ผู้เรียนจะตอบโต้กับสิ่งเร้า ถ้ามีการเสริมแรงให้ทำต่อไปการเรียนรู้ภาษาจึงคล้ายกับพฤติกรรมอื่น ๆ เน้นการฝึกทำซ้ำ ๆ การสอนภาษาจึงเน้นการจำและการฝึกอย่างเต็มที่ เพื่อสร้างทักษะใหม่ให้เป็นนิสัย วิธีสอนตามแนวคิดนี้ได้แก่ วิธีสอนแบบฟังพูด (Audio Lingual Method)

2) กลุ่มที่เน้นความรู้ความเข้าใจ

กลุ่มนี้มีแนวคิดเกี่ยวกับภาษาที่ตรงข้ามกับกลุ่มแรก โดยมีความเชื่อว่า กระบวนการเรียนภาษาของมนุษย์ มีขอบเขตกว้างขวางกว่าที่จะอธิบาย การเรียนการใช้ภาษาเป็นกระบวนการอิสระที่ไม่ผูกพันกับสิ่งที่เคยเรียนมาแล้ว การฝึกอย่างหนึ่งก็ใช้ได้ เฉพาะสิ่งที่ฝึกเท่านั้นจะไปถ่ายทอดกับเหตุการณ์อย่างอื่นไม่ได้ การเรียนภาษาของมนุษย์เกิดจากสัญชาตญาณ ผู้ใหญ่เป็นเพียงผู้บ่มข้อมูลให้แก่เด็ก ส่วนการเรียนรู้เด็กจะเป็นผู้กระทำเองโดยอาศัยกลไกตามธรรมชาติ แนวคิดแบบนี้ได้รับอิทธิพลจากแนวคิดทางจิตวิทยา แบบความคิด ความเข้าใจ และทฤษฎีภาษาศาสตร์ การสอนภาษาจึงมุ่งให้เข้าใจกระบวนการทั้งหมดของภาษามากกว่าการเรียงคำ และไม่สนใจเรื่องเสียงมากนัก การเรียนรู้เป็นเรื่องของแต่ละบุคคล ไม่ใช่อิทธิพลจากสิ่งแวดล้อม การเรียนรู้จะเกิดขึ้น ถ้าได้ให้ความรู้และจัดระเบียบความรู้ขึ้น สะสมความรู้นั้นจนกลายเป็นส่วนสำคัญของกระบวนการรับรู้ ครูต้องยอมรับว่า สติปัญญามีความสำคัญต่อการเรียนรู้ ครูคอยกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากรู้อยากเห็น สามารถเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนกับสิ่งที่ตนรู้แล้วเพื่อนำไปใช้ให้ได้ผลดี วิธีสอนตามแนวคิดนี้

ได้แก่ วิธีสอนแบบไวยากรณ์และแปล (Grammar Translation Method) วิธีสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบความรู้ความเข้าใจ (Cognitive Code Learning Theory)

3) กลุ่มที่เน้นการสื่อสาร

กลุ่มนี้มีแนวคิดทางด้านจิตวิทยาตามกลุ่มความคิดความเข้าใจ และกลุ่มภาษาศาสตร์สังคม หลักการสำคัญของแนวคิดกลุ่มนี้ คือ การเรียนภาษาย่อมมีเป้าหมาย ความสามารถในการใช้ประโยค และความคิดอย่างต่อเนื่องทั้งหมดในขณะสื่อสาร มีความสำคัญกว่าส่วนประกอบย่อย ๆ ในประโยค กระบวนการของการสื่อสารมีความสำคัญเท่ากับรูปแบบภาษาการเรียนภาษาเน้นการปฏิบัติ ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ไม่ใช่อุปสรรคสำคัญที่สุดของการสื่อสาร วิธีสอนตามแนวคิดนี้คือ แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach)

4) กลุ่มมานุษยวิทยา

กลุ่มนี้ยึดแนวความคิดทางมานุษยวิทยา ซึ่งมีหลักการสำคัญ คือ จุดประสงค์ของการเรียนรู้ภาษา มิใช่เพียงแต่จะสื่อสารกับผู้คนเท่านั้น แต่เพื่อที่จะพัฒนาศักยภาพภายในตัวของตนเอง และถือว่าภาษาเป็นเครื่องมือของการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Social Interaction) วิธีสอนตามแนวคิดนี้ได้แก่ วิธีสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ (Community Language Learning) วิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response) และวิธีสอนแบบชักชวน (Suggestopedia)

2.1.2 หลักสูตรภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

วิชาภาษาอังกฤษ เป็นวิชาเลือกเสรีจัดอยู่ในกลุ่มวิชาภาษาซึ่งในกลุ่มนี้จะแบ่งออกเป็น ภาษาไทย และภาษาต่างประเทศ โดยในวิชาภาษาต่างประเทศนั้นยังแบ่งออกเป็นภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส ภาษาญี่ปุ่น และภาษาอาหรับ แต่นักเรียนสามารถเลือกเรียนได้เพียงภาษาเดียวเท่านั้น

วิชาภาษาต่างประเทศ ไม่กำหนดตามชั้นเรียนแต่ระบุเป็นปีที่ 1 2 และ 3 รายวิชาที่กำหนดในปีที่ 1 สำหรับผู้เริ่มเรียนหรือมีพื้นฐานไม่เพียงพอ รายวิชาที่กำหนดในปีที่ 2 สำหรับผู้เรียนรายวิชาในปีที่ 1 มาแล้ว รายวิชาที่กำหนดในปีที่ 3 สำหรับผู้เรียนรายวิชาในปีที่ 2 มาแล้ว

1) จุดประสงค์วิชาภาษาต่างประเทศ

1.1) เพื่อพัฒนาความสามารถ ความถนัดในภาษาต่างประเทศ
ตามความสนใจของผู้เรียน

1.2) เพื่อให้มีทักษะเบื้องต้น ด้านการฟัง พูด อ่าน เขียน
ในภาษาที่เลือกเรียน สำหรับใช้ในการสื่อสาร การแสวงหาความรู้ และเป็นพื้นฐาน
ในการศึกษาภาษาในระดับสูงขึ้น รวมทั้งให้รู้วัฒนธรรมที่สอดคล้องอยู่ในภาษา

1.3) เพื่อให้เห็นคุณค่าของภาษาที่เลือกเรียนและมีนิสัยรักการอ่าน

2) โครงสร้างวิชาภาษาอังกฤษ

ปีที่ 1

อ 011 ภาษาอังกฤษหลัก 1	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค 2 หน่วยการเรียนรู้
อ 012 ภาษาอังกฤษหลัก 2	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค 2 หน่วยการเรียนรู้
อ 021 เสริมทักษะ 1	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค 1 หน่วยการเรียนรู้
อ 022 เสริมทักษะ 2	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค 1 หน่วยการเรียนรู้

ผู้เรียนจะเรียนวิชาหลักเพียง 4 คาบ/สัปดาห์/ภาค หรือจะเลือกเรียนวิชา
เสริมทักษะเพิ่มเติมอีก 2 คาบก็ได้ สำหรับรายวิชาเสริมทักษะให้เลือกรเรียนในระดับ
เดียวกับวิชาหลัก

ปีที่ 2

อ 013 ภาษาอังกฤษหลัก 3	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค 2 หน่วยการเรียนรู้
อ 014 ภาษาอังกฤษหลัก 4	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค 2 หน่วยการเรียนรู้
อ 023 เสริมทักษะ 3	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค 1 หน่วยการเรียนรู้
อ 024 เสริมทักษะ 4	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค 1 หน่วยการเรียนรู้
อ 031 อ่านอังกฤษเบื้องต้น 1	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค 1 หน่วยการเรียนรู้
อ 032 อ่านอังกฤษเบื้องต้น 2	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค 1 หน่วยการเรียนรู้

ผู้เรียนจะเรียนวิชาหลักเพียง 4 คาบ/สัปดาห์/ภาค หรือจะเลือกเรียนวิชา
เสริมทักษะอีก 2 คาบก็ได้ สำหรับรายวิชาเสริมทักษะให้เลือกรเรียนในระดับเดียวกับ
วิชาหลัก

สำหรับวิชาอ่านอังกฤษเบื้องต้น เป็นรายวิชาสำหรับผู้ไม่ประสงค์จะเรียนภาษาอังกฤษต่อไปในระดับสูง และได้เรียนวิชา อ 011 และ อ 012 มาแล้ว

ปีที่ 3

อ 015 ภาษาอังกฤษหลัก 5	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค 2 หน่วยการเรียนรู้
อ 016 ภาษาอังกฤษหลัก 6	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค 2 หน่วยการเรียนรู้
อ 033 อ่านอังกฤษเบื้องต้น 3	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค 1 หน่วยการเรียนรู้
อ 034 อ่านอังกฤษเบื้องต้น 4	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค 1 หน่วยการเรียนรู้
อ 041 ทักษะฟัง-พูด 1	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค 1 หน่วยการเรียนรู้
อ 042 ทักษะฟัง-พูด 2	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค 1 หน่วยการเรียนรู้
อ 051 ทักษะอ่าน 1	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค 1 หน่วยการเรียนรู้
อ 052 ทักษะอ่าน 2	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค 1 หน่วยการเรียนรู้
อ 061 ทักษะเขียน 1	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค 1 หน่วยการเรียนรู้
อ 062 ทักษะเขียน 2	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค 1 หน่วยการเรียนรู้

ผู้เรียนจะเรียนวิชาหลักเพียง 4 คาบ/สัปดาห์/ภาค หรือจะเลือกเรียนวิชาทักษะเฉพาะเพิ่มเติมอีกก็ได้ หรือจะเลือกเรียนแต่วิชาทักษะเฉพาะโดยไม่เลือกเรียนวิชาหลักก็ได้ แต่จะต้องได้เรียนวิชา อ 013 อ 014 มาแล้ว

สำหรับวิชาอ่านอังกฤษเบื้องต้น ผู้เรียนที่ประสงค์จะเลือกเรียนจะต้องได้เรียน อ 011 อ 012 อ 013 อ 014 มาแล้ว หรือได้เรียน อ 031 อ 032 มาแล้ว

3) คำอธิบายรายวิชา อ 011 ภาษาอังกฤษหลัก 1 และ อ 012 ภาษาอังกฤษหลัก 2

สำรวจความสามารถพื้นฐานในด้านการฟัง พูด อ่าน เขียน ฟัง การฟัง พูด อ่าน เขียน โดยใช้ศัพท์ใกล้ตัว และโครงสร้างพื้นฐานของภาษา ฟัง ประโยคและข้อความสั้น ๆ พูดสื่อความเกี่ยวกับชีวิตประจำวัน อ่านออกเสียง อ่านบท อ่านสั้น ๆ เขียนคำและประโยค เพื่อให้มีความพร้อม ความสนใจ และมีทักษะเบื้องต้น ในการสื่อความหมาย และเป็นพื้นฐานในการเรียนภาษา

2.1.3 เทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษ

ปัจจุบันการสอนภาษาอังกฤษ มีจุดประสงค์อย่างหนึ่ง คือให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้ตามความเหมาะสมกับวัย โดยเน้นที่การสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจตรงกับจุดประสงค์ที่ตนเองต้องการ ส่งเสริมให้มีการแสดงออกทางภาษาโดยใช้สถานการณ์ต่าง ๆ เข้าช่วย การจัดชั้นเรียนที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์ (Interactive Classroom) จะทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษบรรลุเป้าหมาย ซึ่งผู้สอนควรพิจารณาจัดกิจกรรมเพิ่มเติม โดยมีแนวทางดังนี้ (สุภัทรา อักษรนุเคราะห์, 2536)

- 1) เนื้อหาที่จะนำมาใช้ควรเอื้อต่อการนำมาแสดงบทบาทสมมติ หรือการแก้ปัญหา
- 2) ผู้เรียนควรมีโอกาสฟังและพูด หรือสนทนา อภิปรายในสถานการณ์ที่เข้าในชีวิตจริงได้
- 3) ผู้สอนควรจัดให้ผู้เรียนได้ทำงานร่วมกัน โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อ
- 4) ผู้สอนควรเน้นความรู้ทางวัฒนธรรม ในการสื่อสาร และนำมาเป็นข้อมูลให้ผู้เรียนได้แสดงออกในกิจกรรมต่าง ๆ ด้วย
- 5) ผู้เรียนควรมีโอกาสใช้ภาษาที่ถูกต้องเท่าที่จะทำได้ การจัดกิจกรรมฝึกการใช้ภาษาจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง
- 6) ผู้เรียนควรมีโอกาสเข้าร่วมอบรมเกี่ยวกับภาษาและมีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับเจ้าของภาษาด้วย

ปัญหาสำคัญประการหนึ่งที่ผู้สอนหนักใจในการนำกิจกรรมไปใช้ในห้องเรียน คือ ผู้เรียนไม่ค่อยให้ความสำคัญในการทำกิจกรรม ผู้เรียนเกิดความอายไม่กล้าใช้ภาษาอังกฤษในการทำกิจกรรมต่าง ๆ มารีแอน เซลเชอ เมอร์เซีย (K : Marianne Celce Marcia, 1984: 4-6 อ้างถึงใน สุจิตรา สวัสดิวงศ์, 2536) ได้เสนอแนะการแก้ปัญหาดังกล่าวนี้ คือ

- 1) การสร้างบรรยากาศที่เป็นกันเองในห้องเรียน ผู้สอนควรสร้างบรรยากาศที่เหมาะสมให้ผู้เรียนมีความสัมพันธ์กับครู และผู้เรียนอื่น ๆ โดยที่ตัวผู้สอนเองควรจะสนุกกับการสอนและชอบผู้เรียนของตน

2) การจัดกิจกรรมที่มีความหมาย การจัดการสอนในแต่ละครั้งควรให้เกิดความสนุก มีความแปลกใหม่ อาจใช้สื่อต่าง ๆ มาช่วยเร้าความสนใจ

3) การจัดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนได้รับข้อมูลทางภาษา (Language Input) ในห้องเรียนได้อีกด้วย แต่ผู้สอนต้องเตรียมกิจกรรมด้วยความระมัดระวัง และควรมีเวลาเพียงพอสำหรับการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback)

4) การให้ข้อมูลย้อนกลับและการแก้ไขข้อผิดพลาด ควรส่งเสริมให้ผู้เรียนแก้ไขข้อบกพร่องด้วยตนเอง ในการประเมินชั้นเรียนที่เน้นการปฏิสัมพันธ์เป็นหลักนั้นสามารถทำได้จากการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษา ทั้งนี้ควรยึดความก้าวหน้าของแต่ละคนเป็นหลักในการประเมิน

2.2 การเรียนการสอนโดยวิธีร่วมมือกันเรียนรู้ (Cooperative Learning)

Cooperative Learning คือวิถีทางที่เด็กซึ่งมีความสามารถในการเรียนต่างกัน มาทำงานและเรียนร่วมกัน โดยครูเป็นผู้แบ่งงานให้ทำ (ประนอม สุรัสวดี, 2536) เป็นรูปแบบการสอนที่จะช่วยพัฒนาผู้เรียนทั้งในด้านสติปัญญา (Intellectual) และด้านสังคม (Social) ทั้งนี้เพราะ มนุษย์เป็นสัตว์สังคมย่อมต้องมีความสัมพันธ์อันดีระหว่างตนเองกับบุคคลอื่น และสามารถพัฒนาได้โดยใช้เทคนิคอันดีระหว่างตนเองกับบุคคลอื่น และสามารถพัฒนาได้โดยใช้เทคนิคการร่วมมือกันเรียนรู้ นอกจากนี้ เทคนิคดังกล่าวยังช่วยพัฒนาผู้เรียนทางด้านสติปัญญา ให้เกิดการเรียนรู้จนบรรลุถึงขีดความสามารถสูงสุดได้ โดยมีเพื่อนวัยเดียวกัน กลุ่มเดียวกันคอยแนะนำหรือช่วยเหลือ ทั้งนี้ เนื่องจากผู้เรียนที่อยู่กันวัยเดียวกัน ย่อมจะมีการใช้ภาษาสื่อสารที่เข้าใจง่ายกว่าภาษาของครูผู้สอน (Joyce และ Weil, 1986)

สุลัดดา ลอยฟ้า (2537) ได้อธิบายถึงรายละเอียดของรูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ (Cooperative Learning Model) ไว้ดังนี้

2.2.1 เป้าหมายและลักษณะผลผลิต

เป็นการจัดกิจกรรมที่ให้ความสำคัญต่อการพัฒนาทัศนคติ และค่านิยมในตัวนักเรียนที่จำเป็นทั้งในและนอกห้องเรียน การจำลองรูปแบบพฤติกรรมทางสังคม

ที่พึงประสงค์ในห้องเรียน การเสนอและแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และแนวคิดที่หลากหลาย
ระหว่างสมาชิกในกลุ่ม การพัฒนาพฤติกรรมการแก้ปัญหา การคิดวิเคราะห์ และการคิด
อย่างมีเหตุผล รวมทั้งการพัฒนาทักษะของผู้เรียนให้รู้จักตนเองและเพิ่มคุณค่าของตนเอง
จากกิจกรรมดังกล่าว จะมีผลต่อผู้เรียนโดยสรุปใน 3 ประการ คือ

- 1) ความรู้ความเข้าใจเนื้อหาวิชาที่เรียน
(Cognitive Knowledge)
- 2) ทักษะทางสังคมโดยเฉพาะทักษะการทำงานร่วมกัน
(Social Skills)
- 3) การรู้จักตนเองและตระหนักในคุณค่าของตนเอง
(Self-Esteem)

การร่วมมือกันเรียนรู้ มีหลักที่ผู้สอนต้องคำนึงถึงอยู่ 3 ประการคือ

- 1) รางวัลหรือเป้าหมายของกลุ่ม
- 2) ความสำคัญของแต่ละบุคคลในกลุ่ม
- 3) โอกาสในการช่วยกันกลุ่มประสบผลสำเร็จของสมาชิกเท่าเทียมกัน

1) รางวัลหรือเป้าหมายของกลุ่ม ในการจัดการเรียนการสอน ผู้สอนจะต้อง
ตั้งรางวัลไว้ เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความพยายามในการเรียนรู้มากขึ้น และพยายาม
ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของตน เพื่อความสำเร็จของกลุ่ม รางวัลที่กำหนดอาจเป็นสิ่งของ
ประกาศนียบัตร คำชมเชย การเชิดชูเกียรติ ฯลฯ แต่อย่างไรก็ตาม ครูผู้สอนควรชี้
ให้ผู้เรียนทราบว่า กลุ่มไม่ควรแข่งขันกันเพื่อจุดประสงค์ในเรื่องของการรางวัล
เพียงอย่างเดียว

2) ความสามารถของแต่ละบุคคลในกลุ่มมีผลต่อรางวัล เพื่อเป้าหมายของกลุ่มผู้สอน
จะต้องพยายามให้ผู้เรียนทราบว่า ถึงแม้ว่าจะเรียนเป็นกลุ่มแต่ในการวัดความก้าวหน้าของ
กลุ่ม จะวัดจากความสามารถของแต่ละบุคคล แล้วหาค่าเฉลี่ยของทั้งกลุ่มเพื่อเป็นคะแนน
ของกลุ่ม ดังนั้นจึงนับได้ว่า ความสำเร็จหรือความก้าวหน้าของกลุ่มจะขึ้นกับความสามารถ
ของแต่ละบุคคลเป็นสำคัญ

3) โอกาสในการช่วยกันให้กลุ่มประสบผลสำเร็จของสมาชิกเท่าเทียมกัน นักเรียนต้องตระหนักว่า ทุกคนในกลุ่มมีส่วนช่วยเหลือกลุ่มของตนเองให้ผ่านกิจกรรมไปได้เท่าเทียมกัน ทั้งคนเก่ง ปานกลาง และอ่อน

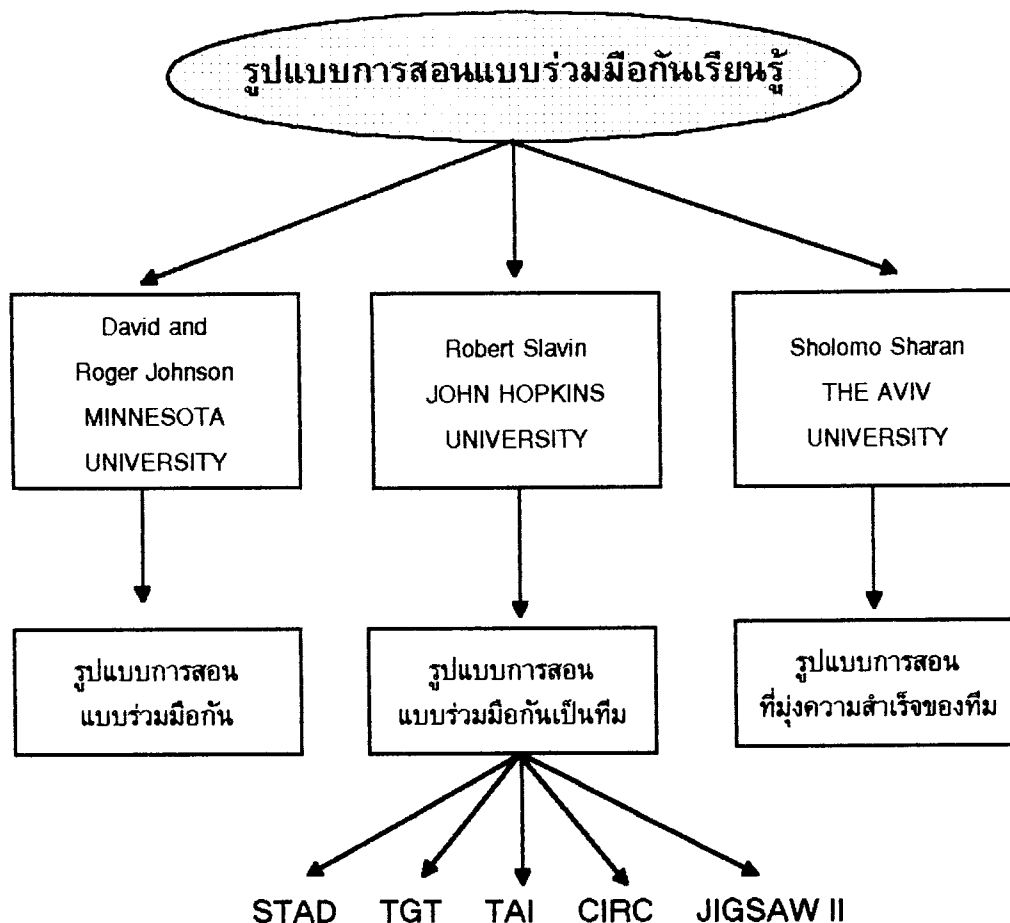
2.2.2 ข้อตกลงเบื้องต้น

รูปแบบของการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ มีแนวคิดซึ่งตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเชื่อดังต่อไปนี้

- 1) การสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ จะสร้างแรงจูงใจในการเรียนมากกว่าการเรียนรายบุคคล หรือการแข่งขัน
- 2) สมาชิกแต่ละคนในกลุ่ม จะเรียนรู้จากกันและกัน จะฟังพากันเรียนรู้
- 3) การปฏิสัมพันธ์ในกลุ่ม นอกจากจะพัฒนาความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาวิชาที่เรียนแล้ว ยังพัฒนาทักษะทางสังคมด้วย เป็นรูปแบบการสอนที่พัฒนากิจกรรมทางสติปัญญา ที่เพิ่มพูนการเรียนรู้มากกว่าการเรียนการสอนรายบุคคล
- 4) การร่วมมือกันเรียนรู้ จะเพิ่มพูนความรู้สึกลงในทางบวกต่อกันและกัน ระหว่างสมาชิกในกลุ่ม
- 5) การร่วมมือกันเรียนรู้พัฒนาความรู้สึกรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง รู้จักตนเองจากการเรียนรู้ได้ดีขึ้น รวมทั้งจากสิ่งแวดล้อมที่ทำให้ตระหนักว่า ตัวเองได้รับการยอมรับและเอาใจใส่จากสมาชิกคนอื่นในกลุ่ม
- 6) ผู้เรียนสามารถพัฒนาความสามารถ ในการทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพจากงานที่กำหนดให้กลุ่มรับผิดชอบ นั่นคือการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกันทำงานมากเท่าใด ผู้เรียนจะสามารถพัฒนาทักษะทางสังคมมากขึ้นเท่านั้น
- 7) ทักษะทางสังคมที่จำเป็นต่าง ๆ สามารถเรียนรู้ และฝึกฝนได้ เพื่อประสิทธิภาพของการทำงานร่วมกัน

2.2.3 รูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้

มีนักการศึกษาหลายท่านได้พัฒนารูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ไว้หลายรูปแบบ ซึ่ง บุญประเสริฐ ไชยศิริ (2537) สรุปได้เป็น 3 รูปแบบ ดังนี้

แผนภูมิที่ 1 รูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้

ในการศึกษาครั้งนี้ จะศึกษารูปแบบของ Robert Slavin แห่งมหาวิทยาลัย John Hopkins ซึ่งได้พัฒนาเทคนิคการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ต่าง ๆ จากผลวิธีการสอนที่ยืดหลัก 3 ประการคือ รางวัลหรือเป้าหมายของกลุ่ม ความหมายของแต่ละบุคคลในกลุ่ม และโอกาสในการช่วยให้กลุ่มประสบผลสำเร็จเท่าเทียมกัน ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้ คือ

1) STAD (Student Teams - Achievement Division) เป็นรูปแบบการสอนที่สามารถดัดแปลงใช้ได้เกือบทุกวิชา และทุกระดับชั้น เพื่อเป็นการพัฒนาสัมฤทธิ์ผลของการเรียนและทักษะทางสังคมเป็นสำคัญ เหมาะสำหรับครูผู้สอนที่เลือกใช้รูปแบบการสอน

แบบร่วมมือกันเรียนรู้ ในระยะเริ่มแรกเพราะเป็นรูปแบบที่ง่ายและใช้กันแพร่หลายที่สุด ประกอบด้วยกิจกรรมสำคัญ 5 ประการด้วยกัน คือ

- 1.1) การนำเสนอบทเรียนต่อทั้งชั้น (Class Presentation)
- 1.2) การเรียนกลุ่มย่อย (Team Study)
- 1.3) การทดสอบย่อย (Test)
- 1.4) คะแนนความก้าวหน้าของแต่ละคน
(Individual Improvement Scores)
- 1.5) ทีมที่ได้รับการยกย่อง (Team Recognition)

2) TGT (Teams - Games - Tournament) เป็นรูปแบบการสอนที่คล้ายกับ STAD แต่เป็นการมุ่งเน้นการเรียนรู้เพิ่มขึ้นโดยการใช้การแข่งขัน เกมแทนการทดสอบย่อย มีลักษณะใกล้เคียงกับ STAD แตกต่างกันว่า TGT จะไม่มีการทดสอบ แต่จะใช้วิธีการเล่นเกมการแข่งขันตอบปัญหาแทน TGT ประกอบด้วยกิจกรรมสำคัญ 4 ประการ คือ

- 2.1) การนำเสนอบทเรียนต่อทั้งชั้น
- 2.2) การเรียนกลุ่มย่อย
- 2.3) การเล่นเกมแข่งขันตอบปัญหา
- 2.4) การยกย่องทีมที่ประสบผลสำเร็จ

3) TAI (Team Assisted Individualization) เป็นรูปแบบการสอนที่ผสมผสานแนวความคิดระหว่าง การร่วมมือกันเรียนรู้กับการสอนรายบุคคล (Individualized Instruction) รูปแบบของ TAI จะเป็นการประยุกต์ใช้กับการสอนคณิตศาสตร์ ที่มุ่งตอบสนองต่อลักษณะและความต้องการที่แตกต่างกันของนักเรียน มีองค์ประกอบที่สำคัญดังต่อไปนี้

- 3.1) สมาชิกของแต่ละกลุ่มทำการจับคู่กัน เพื่อทำการตรวจสอบซึ่งกันและกัน
- 3.2) ผู้เรียนอ่านคำสั่งในใบตรงานให้คู่ของตนฟัง และอาจถามครูได้หากเกิดความไม่เข้าใจ
- 3.3) ผู้เรียนทำงานตามใบตรงานของตนให้เสร็จเรียบร้อย จากนั้นให้คู่ของตนตรวจงานให้ตามใบตรงานเลย ถ้าไม่ผ่านข้อใดกลุ่มจะต้องช่วยกันอธิบายให้เข้าใจแล้วให้ทำงานนั้นใหม่จนกว่าจะผ่าน

3.4) เมื่อผู้เรียนทั้งกลุ่มทำงานชิ้นแรกผ่านแล้วครูจะให้ทำแบบทดสอบ 2 ชุด คือ ชุด A และ ชุด B นักเรียนต้องทำให้ผ่านเกณฑ์ในชุด A ก่อน แล้วจึงจะทำงานชุด B ต่อไป ถ้าไม่ผ่านกลุ่มต้องช่วยเหลือให้เข้าใจ

3.5) ผู้เรียนจะไปปรับแบบทดสอบประจำหน่วยจากหัวหน้ากลุ่ม หัวหน้ากลุ่มจะเป็นผู้รวบรวมคะแนนผลการสอบ และส่งให้ครูนำไปเปรียบเทียบกับคะแนนฐานของแต่ละบุคคล และของกลุ่มต่อไป

4) CIRC (Cooperative Integrated Reading And Composition)

การสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้แบบผสมผสาน มุ่งพัฒนาขึ้นเพื่อสอนการอ่าน และการเขียนภาษา ประกอบด้วยกิจกรรมหลัก 3 ประการคือ กิจกรรมพื้นฐาน กิจกรรมการสอนอ่านจับใจความโดยตรง และกิจกรรมผสมผสานระหว่างการเขียนและการใช้ภาษา ในแต่ละกิจกรรมเหล่านี้ นักเรียนจะเรียนและทำงานในกลุ่มย่อยของตน

ลักษณะที่สำคัญของ CIRC มีดังนี้คือ (สุลัดดา ลอยฟ้า, 2537)

4.1) **กลุ่มการอ่าน** นักเรียนจะถูกแบ่งออกเป็นกลุ่มย่อย ตามระดับความสามารถในการอ่านประมาณ 2-3 กลุ่ม

4.2) **กลุ่มย่อย** ในแต่ละกลุ่มการอ่านนักเรียนจะจับคู่กัน จากนั้นแต่ละคู่จะถูกกำหนดให้เข้ากลุ่มย่อย กล่าวคือ สมาชิกในกลุ่มย่อยจะประกอบด้วย สมาชิกจากกลุ่มการอ่านกลุ่มละ 2 คน (ถ้ากลุ่มการอ่านมี 3 กลุ่ม กลุ่มย่อยจะมีสมาชิก 6 คน) กิจกรรมส่วนใหญ่ที่ทำงานในกลุ่มย่อยมักจะถูกกำหนดให้เป็นคู่ ๆ ในขณะเดียวกันจะมี 1 คู่ที่กำลังเรียนการอ่านจากครูในกลุ่มการอ่านของตน เวลาส่วนมากนักเรียนจะเรียนในกลุ่มย่อยกับคู่ของตน ในขณะที่ครูสอนในกลุ่มอ่าน หรืออาจกำลังให้คำแนะนำแก่นักเรียนคนอื่นเป็นรายบุคคล คะแนนของทีมจะกำหนดจากคะแนนของการทดสอบย่อยทุกครั้ง คะแนนเหล่านี้จะนำมาคิดคำนวณเป็นคะแนนของทีม ทีมที่ได้คะแนน 95 % ในทุกกิจกรรมที่กำหนดให้ จะถูกพิจารณาว่าเป็นทีม "ยอดเยี่ยม" 90 % เป็นทีม "เก่งมาก" และ 85 % เป็นทีม "เก่ง" และจะได้รับรางวัลตามที่กำหนดไว้ก่อนเริ่มเรียน

4.3) **กิจกรรมพื้นฐาน** ครูสอนนักเรียนในกลุ่มการอ่านแต่ละกลุ่มโดยกำหนดเรื่องหรือหนังสือให้อ่าน และอภิปรายตามความสามารถทางการอ่านของนักเรียนแต่ละกลุ่ม

กิจกรรมดังกล่าวนี้จะกระทำทุกวัน วันละประมาณ 20 นาที ในการสอนครูจะกำหนดวัตถุประสงค์ของการอ่าน แนะนำคำศัพท์ใหม่ ทบทวนคำศัพท์เดิม อภิปรายเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน การจัดกิจกรรมแต่ละขั้นตอนจะกระทำดังนี้ การแนะนำคำศัพท์ใหม่จะจัดกิจกรรมโดยการสาธิตความหมายของคำ โดยนักเรียนแต่ละคนอ่านออกเสียงคำศัพท์ซ้ำหลาย ๆ ครั้งจนคล่อง การอภิปรายเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่อ่าน เน้นทักษะการคาดคะเน เหตุการณ์ล่วงหน้า รวมทั้งการระบุปัญหาในเรื่อง หลังจากนั้นนักเรียนแต่ละคนจะได้รับชุดเอกสารประกอบ ซึ่งประกอบด้วยกิจกรรมต่าง ๆ ที่นักเรียนจะต้องทำในกลุ่มย่อยของตนเองตามลัทธิ ดังนี้

4.3.1) กิจกรรมการอ่านกับเพื่อนคู่หู นักเรียนจะอ่านเรื่องที่กำหนดหาใจในใจ หลังจากนั้นจะผลัดเปลี่ยนกันอ่านออกเสียงกับเพื่อนคู่หูย่อน้ำต่อย่อน้ำ คนที่ฟังจะต้องแก้ไขเมื่อเพื่อนอ่านผิดพลาด ครูคอยตรวจสอบการกระทำของนักเรียนโดยเดินไปมารอบ ๆ และฟังการอ่านของนักเรียน

4.3.2) กิจกรรมการฝึกวิเคราะห์ในเรื่องที่อ่าน และการเขียนเรื่องสัมพันธ์กัน นักเรียนจะต้องตอบคำถามที่เตรียมไว้ในชุดประกอบการสอนที่ถามเกี่ยวกับวิเคราะห์ที่ปรากฏในเรื่องที่อ่าน เมื่อนักเรียนอ่านเรื่องได้ครึ่งหนึ่ง นักเรียนจะถูกส่งให้หยุด แล้วให้ระบุลักษณะของตัวละครในเรื่อง สถานที่และสภาพแวดล้อม และปัญหาที่เกิดขึ้นในเรื่อง รวมทั้งให้ทำนายว่า ปัญหาจะถูกแก้ได้อย่างไร ในตอนสุดท้ายจะเป็นคำถามเกี่ยวกับเรื่องทั้งหมด และให้นักเรียนเขียนเรื่องที่เกี่ยวกับเรื่องที่อ่านประมาณ 2-3 ย่อหน้า เช่น อาจจะให้นักเรียนเขียนเรื่องคล้ายกันแต่ให้ตอนจบแตกต่างกันออกไป เป็นต้น

4.3.3) กิจกรรมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ คำศัพท์ใหม่ หรือคำศัพท์ที่ยากในเรื่องจะถูกกำหนดไว้ นักเรียนจะต้องอ่านออกเสียงคำศัพท์เหล่านี้ให้ถูกต้องและรวดเร็ว โดยให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงกับเพื่อนคู่หูโดยผลัดกันอ่านออกเสียงจนกระทั่งอ่านได้คล่องแคล่ว รวดเร็ว และถูกต้อง

4.3.4) กิจกรรมความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ จากคำศัพท์ใหม่ทั้งหมดในเรื่องที่อ่าน นักเรียนจะต้องหาความหมายจากพจนานุกรม และแต่งประโยคโดยใช้คำศัพท์ดังกล่าว

4.3.5) กิจกรรมเล่าเรื่อง หลังจากอ่านเรื่องในกลุ่มการอ่านของตนแล้ว ในกลุ่มย่อย นักเรียนจะต้องมาเล่าเรื่องย่อที่ตนได้อ่านให้เพื่อนคู่หูของตนฟังในกลุ่มย่อย

4.3.6) กิจกรรมการสะกดคำ ในกลุ่มย่อยนักเรียนจะทดสอบเพื่อนคู่หูของตนเกี่ยวกับการสะกดคำโดยให้เขียนรายชื่อคำศัพท์ที่ยังสะกดไม่ได้ไว้ ทดสอบจนกระทั่งไม่มีรายชื่อคำที่สะกดไม่ได้เลย

4.4) การตรวจสอบของเพื่อนคู่หู หลังจากให้นักเรียนทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ในเอกสารประกอบแล้ว นักเรียนจะต้องให้เพื่อนคู่หูเซ็นชื่อกำกับไว้ในแต่ละกิจกรรม เพื่อแสดงว่าตนเองได้ทำกิจกรรมดังกล่าวครบถ้วน และบรรจุตามเกณฑ์ หรือ วัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้แล้ว ในแต่ละวันจำนวนกิจกรรมที่นักเรียนควรทำเสร็จครบถ้วนจะถูกระบุไว้ แต่อย่างไรก็ตามนักเรียนสามารถทำกิจกรรมตามความสามารถของตนเอง อาจจะทำกิจกรรมเสร็จก่อนกำหนดไว้ โดยใช้เวลาที่เหลืออ่านหนังสือตามความสนใจ

4.5) การทดสอบย่อย หลังจากเรียนไปได้ 3 คาบ นักเรียนจะต้องทำการทดสอบย่อยเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน โดยให้สร้างประโยคด้วยคำศัพท์ที่กำหนดให้ และอ่านออกเสียงคำศัพท์ดังกล่าว ไม่อนุญาตให้เพื่อนในกลุ่มช่วยเหลือกัน คะแนนของการประเมินจากการเขียนเรื่องที่สัมพันธ์กันจะเป็นองค์ประกอบที่สำคัญต่อคะแนนของทีมในแต่ละสัปดาห์

4.6) การสอนอ่านจับใจความโดยตรง ในแต่ละสัปดาห์ครูจะใช้เวลาหนึ่งวัน สอนการอ่านจับใจความโดยตรงแก่นักเรียน โดยมุ่งพัฒนาทักษะการอ่านจับใจความของนักเรียน เช่นบอกใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน ความเข้าใจความสัมพันธ์เชิงเหตุผลของเรื่องที่อ่าน การสรุปอ้างอิง หลังจากสอนแต่ละบทเรียนจะฝึกการอ่านจับใจความจากเอกสารประกอบ หรือโดยการเล่นเกมนเป็นกลุ่มย่อยในชุดคำถามแรก หลังจากนั้นให้แต่ละคู่ตอบคำถามและอภิปรายในปัญหาของชุดที่ 2

4.7) การผสมผสานระหว่างการใช้ภาษาและการเขียน ในช่วงรวมการใช้ภาษานักเรียนจะทำงานในกลุ่มย่อย โดยมุ่งใช้ทักษะในการใช้ภาษาเป็นเครื่องมือ เพื่อนำไปสู่กิจกรรมการเขียน เช่นนักเรียนจะเรียนคำขยายในบทเรียนการเขียนแบบบรรยาย หรือเรียนการใช้เครื่องหมายวรรคตอนในการเขียนเรื่องในรูปแบบการสนทนาโต้ตอบกัน กิจกรรมการเขียนจะเป็นการพัฒนาการเขียนตามกระบวนการ เขียนจากการวางกรอบ

แนวความคิด การวางแผนเรื่อง การปรับปรุงแก้ไขใหม่ การตรวจทาน ซึ่งแต่ละขั้น นักเรียนจะปรึกษาเพื่อนร่วมทีมในการปรับปรุงแก้ไขจากนั้นจัดพิมพ์ผลงานในรูปของกลุ่มย่อย

4.8) รายงานการอ่านหนังสือตามความสนใจ นักเรียนจะถูกกำหนดให้อ่านหนังสือจากรายชื่อหนังสือที่กำหนดให้อย่างน้อยวันละ 20 นาที ที่บ้านทุกครั้ง ผู้ปกครองจะต้องลงลายมือชื่อกำกับในแบบฟอร์มที่กำหนดไว้ เพื่อเป็นหลักฐานว่านักเรียนได้ปฏิบัติตามจริง

ประนอม สุรัสวดี (2536) ได้กล่าวถึงลักษณะของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษโดยวิธีร่วมมือกันเรียนรู้ว่าจะมีลักษณะดังนี้

1. Learners as Collaborators
2. Learners as Problem Solvers
3. Learners as Knowers
4. Learners as Evaluators

นักเรียนเป็น Collaborators คือผู้ร่วมมือในการทำงานกลุ่ม โดยทุกคนมีหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมาย (ไม่เหมือนการทำงานกลุ่มโดยทั่วไป)

นักเรียนเป็น Problem Solvers คือแก้ปัญหาเป็น โดยการพูดและแก้ไขปัญหายานในกลุ่ม

นักเรียนเป็น Knowers คือเป็นเสมือนผู้รู้ความสามารถแลกเปลี่ยนกันภายในกลุ่ม หรือเป็นผู้รู้จากการฝึก (Learning by doing)

นักเรียนเป็น Evaluators คือประเมินตนเองและประเมินงานของกลุ่มด้วยการสรุปรงาน

5) Jigsaw II เป็นรูปแบบการสอนที่เหมาะสมกับวิชาที่เกี่ยวข้องกับการบรรยาย เช่น สังคมศึกษา วรรณคดี รวมทั้งวิชาอื่น ๆ ที่เน้นการพัฒนาความรู้ ความเข้าใจ มากกว่าการพัฒนาทักษะ ประกอบด้วยกิจกรรมสำคัญ ดังนี้

- 5.1) การนำเสนอความรู้ในชั้นเรียน
- 5.2) การแบ่งกลุ่ม
- 5.3) การทดสอบย่อย
- 5.4) คะแนนความก้าวหน้า
- 5.5) กลุ่มที่ได้รับการยกย่อง

จะเห็นว่า การเรียนการสอนโดยวิธีร่วมมือกันเรียนรู้ (Cooperative Learning) เป็นการเรียนที่เด็กทุกคนช่วยเหลือกัน เกื้อกูลกัน เด็กจะมีงานที่รับผิดชอบ ต้องปฏิบัติทุกคน และเด็กที่เคยถูกมองว่าไม่มีความสามารถก็จะเริ่มได้รับการยอมรับจากเพื่อนสมาชิกในกลุ่ม รวมทั้งสามารถแลกเปลี่ยนความรู้กันได้อย่างมีระบบ

2.3 รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษโดยวิธีร่วมมือกันเรียนรู้แบบผสมผสาน

(Cooperative Integrated Reading and Composition : CIRC)

รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษโดยการร่วมมือกันเรียนรู้แบบผสมผสานนี้ พัฒนาขึ้นโดย Madden, Slavin และ Stevens ในปี ค.ศ. 1986 ซึ่งจะช่วยแก้ปัญหาในด้านความสามารถในการรับรู้ที่แตกต่างกันของนักเรียนแต่ละคนในชั้นเรียน ทั้งนี้ เพื่อมุ่งพัฒนาผลการเรียนของนักเรียนให้สูงขึ้น โดยคำนึงถึงความสามารถของนักเรียนทุกคน และให้ความสำคัญกับบทบาทของสมาชิกแต่ละคนในขณะปฏิบัติกิจกรรมกลุ่ม

2.3.1 หลักการสอน

รูปแบบการสอนนี้เป็นการนำหลักการของการร่วมมือกันเรียนรู้มาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ แต่แตกต่างกันในส่วนรายละเอียดของกิจกรรมที่จัดในกลุ่มย่อยให้กับผู้เรียน ซึ่งวิธีร่วมมือกันเรียนรู้แบบผสมผสานจะประกอบด้วยกิจกรรมหลัก 3 ประการ คือ กิจกรรมพื้นฐาน กิจกรรมการสอนอ่านจับใจความโดยตรง และกิจกรรมผสมผสานระหว่างการเขียนและการใช้ภาษา ในแต่ละกิจกรรมนักเรียนจะเรียนและทำงานในกลุ่มย่อยของตน ดังนั้นการร่วมมือกันเรียนรู้แบบผสมผสานจึงเน้นทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างเต็มความสามารถของตน ตามศักยภาพที่มีอยู่ ตระหนักถึงบทบาทของตนเองในการเป็นสมาชิกส่วนหนึ่งของกลุ่ม จึงต้องมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ให้บรรลุผลสำเร็จได้และยอมรับร่วมกันในความสำเร็จหรือความล้มเหลวของกลุ่ม นอกจากนี้ยังจะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากเพื่อนในกลุ่ม เกิดพัฒนาการทางสังคม และในที่สุดจะทำให้ผู้เรียนตระหนักถึงคุณค่าของตนเอง

รูปแบบการสอนนี้เป็นการนำหลักการของการร่วมมือกันเรียนรู้มาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ แต่แตกต่างกันในส่วนรายละเอียด

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยวิธีร่วมมือกันเรียนรู้แบบผสมผสาน
ผู้สอนต้องคำนึงถึงหลักการ 3 ประการ คือ

1. รางวัลหรือเป้าหมายของกลุ่ม

ผู้สอนจะตั้งรางวัลไว้ เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความพยายามในการเรียนรู้มากขึ้น และพยายามปรับพฤติกรรมของตนเพื่อความสำเร็จของกลุ่ม ซึ่งรางวัลจะเป็นสิ่งใดนั้น ผู้สอนควรพิจารณาให้เหมาะสม และต้องเน้นให้ผู้เรียนตระหนักถึงจุดประสงค์ในการแข่งขันของแต่ละกลุ่มว่าไม่ใช่เพียงเพื่อหวังรางวัลเป็นเป้าหมายหลักเท่านั้น

2. ความหมายของแต่ละบุคคลในกลุ่ม

ผู้สอนต้องชี้ให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของการเป็นสมาชิกของแต่ละคนในกลุ่ม ทั้งนี้เพราะในการวัดความสามารถของกลุ่มนั้นจะวัดจากความสามารถของแต่ละบุคคลแล้วมาคำนวณเป็นค่าเฉลี่ยของทั้งกลุ่ม

3. โอกาสในการช่วยให้อีกกลุ่มประสบผลสำเร็จของสมาชิกเท่าเทียมกัน

ผู้เรียนต้องตระหนักถึงบทบาทของตนเองในการช่วยเหลือกลุ่มเพื่อให้เกิดการปฏิบัติกิจกรรมนั้น ๆ สำเร็จลงด้วยดี

2.3.2 เป้าหมาย

ในการใช้วิธีการของการร่วมมือกันเรียนรู้แบบผสมผสานมาเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนั้น มีพฤติกรรมเป้าหมายที่ต้องการให้เกิดกับตัวผู้เรียนดังนี้

1. ผู้เรียนพัฒนาความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาวิชาที่เรียนมากยิ่งขึ้น ซึ่งจะส่งผลให้เกิดการพัฒนาทักษะทางสติปัญญา (Intellectual Skills) ในตัวผู้เรียน
2. ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะทางสังคม (Social Skills) โดยเน้นที่การมีปฏิสัมพันธ์ภายในกลุ่ม การร่วมมือกันทำงาน การยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น
3. ผู้เรียนได้พัฒนาความรู้สึกรับคุณค่าในตนเอง (Self - Esteem) รู้จักตนเองได้ดีขึ้น ทั้งนี้ต้องได้รับการยอมรับและเอาใจใส่จากสมาชิกในกลุ่ม

2.3.3 บทบาทของผู้สอน

ในการจัดการเรียนการสอน โดยวิธีร่วมมือกันเรียนรู้แบบผสมผสานนี้

ครูเป็นผู้ที่มีส่วนสำคัญในการส่งเสริมพัฒนาการของผู้เรียนให้เป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้ แต่มีได้หมายความว่า ครูจะต้องกำหนดทุกพฤติกรรมของผู้เรียนตามแนวทางของตนเพียงอย่างเดียว ดังนั้น บทบาทของครูผู้สอน จึงควรมีลักษณะดังนี้

1. ให้ความสำคัญแก่ผู้เรียนในฐานะเป็นปัจเจกบุคคล (Individuality)
2. ช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาตนเองอย่างเต็มที่ตามศักยภาพของตน
3. จัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยคำนึงถึงความต้องการของผู้เรียน

ความรู้สึของผู้เรียน และความพร้อมของผู้เรียน

4. สร้างบรรยากาศที่ดีในชั้นเรียน รวมทั้งการมีปฏิสัมพันธ์อย่างเหมาะสมกับนักเรียน ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมให้ห้องเรียนมีบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้

5. ช่วยให้ผู้เรียนยอมรับตนเองและมีความภูมิใจในตนเอง ตระหนักในคุณค่าและความสามารถของตน

6. ปฏิบัติทักษะการอยู่ร่วมกันในสังคม เช่นด้านความรับผิดชอบในการปฏิบัติงาน ส่งเสริมการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน การยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น การเผชิญกับปัญหาและแนวทางแก้ไข

7. ช่วยให้ผู้เรียนค้นพบการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยครูเป็นผู้ควบคุม ดูแล และอำนวยความสะดวก (Facilitate) ในด้านต่าง ๆ ให้แก่ผู้เรียน

2.3.4 บทบาทของผู้เรียน

ผู้เรียนที่เรียนตามวิธีร่วมมือกันเรียนรู้แบบผสมผสาน ควรมีบทบาทดังนี้

1. มีความรับผิดชอบและกระตือรือร้นที่จะมีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มตามที่ได้รับมอบหมาย

2. ให้ความสนใจในบทเรียนมากขึ้น ทั้งนี้เพราะผู้เรียนต้องศึกษาเนื้อหาด้วยตนเองในบางส่วน

3. สร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างสมาชิกในกลุ่ม ซึ่งจะก่อให้เกิดบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ของสมาชิกภายในกลุ่ม

4. มีส่วนในการประเมินผลการเรียนรู้ของตนเอง ทั้งนี้เพื่อหาแนวทางในการปรับปรุงพฤติกรรมของตน ซึ่งจะส่งผลถึงการปรับปรุงพฤติกรรมภาพรวมของกลุ่มด้วยเช่นกัน

5. กล้าแสดงออกในการวิเคราะห์วิจารณ์เนื้อหาต่าง ๆ ที่ได้รับมอบหมาย รวมทั้งสามารถอธิบายให้เพื่อนคู่หูเข้าใจได้

6. มีการยอมรับซึ่งกันและกัน โดยไม่คิดว่าตนเองเก่งกว่าเพื่อน หรือความสำเร็จของกลุ่มเป็นผลงานของตนเพียงผู้เดียว แต่ให้ตระหนักว่าสมาชิกทุกคนมีส่วนเพิ่มความก้าวหน้าของกลุ่มได้เท่าเทียมกัน

2.3.5 บรรยากาศในการจัดการเรียนการสอน

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน ครูเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญที่จะทำห้องเรียน เป็นสถานที่ที่เอื้อต่อการเรียนรู้ของนักเรียนให้มากที่สุด โดยเฉพาะการจัดกิจกรรมโดยวิธีร่วมมือกันเรียนรู้แบบผสมผสานนั้น ครูต้องพยายามสร้างบรรยากาศในการเรียนให้เป็นไปอย่างสร้างสรรค์ และส่งเสริมให้การดำเนินกิจกรรมเป็นไปอย่างต่อเนื่อง ราบรื่น ซึ่งบรรยากาศที่ควรสร้างให้เกิดขึ้นในชั้นเรียนได้แก่

1. บรรยากาศที่อบอุ่น ครูให้ความเป็นกันเองกับนักเรียน ปราศจากการข่มขู่ หรือใช้อำนาจ นักเรียนมีความไว้วางใจในตัวครู เห็นว่าครูเป็นที่พึ่งของตนเองในเรื่องต่าง ๆ ได้ และไม่กลัวว่าครูจะลงโทษเมื่อแสดงพฤติกรรมที่แปลกจากคนอื่น ๆ รวมทั้งมั่นใจว่าจะไม่ได้รับการเยาะเย้ยจากเพื่อนนักเรียนด้วยกัน

2. บรรยากาศในการแสวงหาความรู้เชิงวิชาการ นั่นคือครูกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง ทั้งจากบัตรเนื้อหา บัตรกิจกรรม หรือจากเพื่อนคู่หู ซึ่งจะ เป็นผลให้ผู้เรียนต้องการการเรียนรู้ด้วยตนเอง อยู่ตลอดเวลา

3. ส่งเสริมให้มีบรรยากาศที่ทำหายความสามารถด้านสติปัญญาของผู้เรียน สร้างความมั่นใจให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน และให้ผู้เรียนตระหนักถึงคุณค่าในตนเอง โดยจัดกิจกรรมที่หลากหลายและมีความเหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน

4. บรรยากาศที่เป็นอิสระในการปฏิบัติกิจกรรม ครูไม่ควรเข้าไปควบคุมผู้เรียนมากเกินไป เพราะจะทำให้ผู้เรียนเกิดความหวาดกลัวและมีผลต่อการพัฒนาการด้านการเรียนรู้

2.3.6 ทักษะทางสังคม

การเรียนการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้้น นอกจากจะ เน้นที่การพัฒนา ทักษะคิดและคำนึงในตัวนักเรียนแล้ว ยังให้ความสำคัญในเรื่องการปลูกฝังทักษะทางสังคม (Social Skills) ทั้งนี้จะเป็นการช่วยให้ผู้เรียนมีพฤติกรรมสังคมที่พึงประสงค์ ทักษะ สังคมที่จะปลูกฝังมีดังนี้

- 1) ความร่วมมือในการทำงาน โดยเน้นให้นักเรียนมีการช่วยเหลือกัน และกันด้วยความเต็มใจ มีความกระตือรือร้นในขณะปฏิบัติกิจกรรม
- 2) ความเป็นผู้นำ ผู้ตาม กระตุ้นให้นักเรียนตระหนักในบทบาท หน้าที่ ตามที่ได้รับมอบหมาย
- 3) การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในกลุ่ม โดยเน้นทั้งปฏิสัมพันธ์ทาง ร่างกาย (Physical Interaction) ปฏิสัมพันธ์ทางวาจา (Verbal Interaction) และ ปฏิสัมพันธ์ทางจิตใจ (Emotion Interaction)
- 4) การเป็นสมาชิกที่ดีของกลุ่ม มุ่งพัฒนาการอยู่ร่วมกันแบบประชาธิปไตย รวมทั้งปลูกฝังให้สมาชิกมีความยืดหยุ่น (Flexible) เกิดความเข้าใจในตนเองและผู้อื่น ได้ดียิ่งขึ้น มีการยอมรับซึ่งกันและกัน

จากรูปแบบร่วมมือกันเรียนรู้แบบผสมผสาน สามารถสรุปเป็นกรอบแนวคิด ในการสอน ได้ดังนี้

กรอบแนวคิดในการสอน

การร่วมมือกันเรียนรู้แบบผสมผสาน (Cooperative Integrated Reading And Composition : CIRC)

- การสอนอ่าน
- กิจกรรมผสมผสานระหว่างการเขียนและการใช้ภาษา

หลักการ	บทบาทผู้สอน	บทบาทผู้เรียน	บรรยากาศในชั้น	ทักษะทางสังคม
- เป้าหมายของกลุ่ม - ความหมายของแต่ละบุคคลในกลุ่ม - โอกาสในการช่วยเหลือกลุ่มเท่าเทียมกัน	- ให้ความสำคัญผู้เรียน - สร้างบรรยากาศที่ดีในชั้นเรียน - พัฒนาผู้เรียน - ปลุกฝังทักษะสังคม	- มีความรับผิดชอบ - สร้างความสัมพันธ์ที่ดีในกลุ่ม - ประเมินตนเอง - ยอมรับซึ่งกันและกัน	- แสวงหาความรู้เชิงวิชาการ - ทำท่ายความสามารถ - บรรยายภาคที่อบอุ่น - บรรยายภาคที่เป็นอิสระ	- ความร่วมมือในการทำงาน - ความเป็นผู้นำผู้ตาม - ปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในกลุ่ม - สมาชิกที่ดีของกลุ่ม

แผนภูมิที่ 2 กรอบแนวคิดในการสอนตามรูปแบบร่วมมือกันเรียนรู้แบบผสมผสาน

2.3.7 ขั้นตอนในการปฏิบัติกิจกรรม

1) ขั้นเตรียมการ

ครูผู้สอนต้องเตรียมความพร้อมในด้านต่าง ๆ ไว้ให้พร้อมโดยเฉพาะ

เนื้อหาที่จะสอนจะต้องแบ่งเป็นหน่วยย่อย และยังต้องจัดเตรียมงานสิ่งต่อไปนี้คือ

1.1 ศึกษาผู้เรียน เพื่อทำให้ทราบถึงพื้นฐานความรู้ของนักเรียน

แต่ละคน และทราบคะแนนฐานของแต่ละคน

1.2 จัดเตรียมกิจกรรมพื้นฐานที่จะให้กับผู้เรียนในกลุ่มการอ่านและกลุ่มย่อย

1.3 จัดเตรียมเอกสารและวัสดุการสอน ได้แก่ บัตรเนื้อหา บัตรกิจกรรม บัตรเฉลย แบบทดสอบย่อย สื่อการเรียนการสอน แบบฟอร์มการรายงานผลการทดสอบย่อย และคะแนนความก้าวหน้า

2) การจัดนักเรียนเข้ากลุ่ม

ใช้วิธีแบ่งนักเรียนในชั้นเป็นกลุ่มการอ่าน 3 กลุ่ม คือ กลุ่มการอ่าน A กลุ่มการอ่าน B และกลุ่มการอ่าน C ซึ่งสมาชิกในแต่ละกลุ่มจะมีความสามารถในการอ่านใกล้เคียงกัน หลังจากนั้นให้สมาชิกในกลุ่ม A B และ C จับคู่กันเป็นคู่ทีม และนำแต่ละคู่มากำหนดให้เข้ากลุ่มย่อย

3) การหาคะแนนฐานของนักเรียน

คะแนนฐานของนักเรียนแต่ละคน อาจได้มาจากคะแนนผลการเรียนจากภาคเรียนที่ผ่านมาหรือใช้คะแนนเฉลี่ยตลอดปีการศึกษาก็ได้ คะแนนฐานจะเปลี่ยนแปลงทุกครั้งที่มีการทดสอบย่อย โดยจะนำคะแนนที่ได้ครั้งล่าสุดเป็นคะแนนฐานครั้งต่อไป

4) คะแนนความก้าวหน้าของแต่ละบุคคลและกลุ่ม

คิดคำนวณจากผลต่างระหว่างคะแนนการทดสอบย่อยกับคะแนนฐานของแต่ละคน ซึ่งมีเกณฑ์ในการให้คะแนน ดังนี้

ตารางที่ 1 การคิดคะแนนความก้าวหน้า

คะแนนจากการทดสอบ	คะแนนความก้าวหน้า (Improvement Points)
- ได้คะแนนต่ำกว่าคะแนนฐานเกิน 10 คะแนน	0
- ได้คะแนนต่ำกว่าคะแนนฐาน 1-10 คะแนน	10
- ได้คะแนนเท่ากับคะแนนฐาน	15
- ได้คะแนนสูงกว่าคะแนนฐาน 1-10 คะแนน	20
- ได้คะแนนสูงกว่าคะแนนฐานเกิน 10 คะแนน	30

(ดัดแปลงจาก Slavin, Robert E., 1990)

หมายเหตุ คะแนนที่นำมาเทียบค่าคะแนนความก้าวหน้าจะต้องมาจากคะแนนเต็ม 100 คะแนน

5) คะแนนกลุ่มย่อย (Team Score)

คะแนนความก้าวหน้าของแต่ละคน จะนำมาเฉลี่ยเป็นคะแนนความก้าวหน้าของกลุ่ม และการตัดสินใจเพื่อรับรองระดับของกลุ่ม จะยึดถือตามเกณฑ์ดังนี้

ตารางที่ 2 การคิดคะแนนกลุ่มย่อย (Slavin, Robert E., 1990)

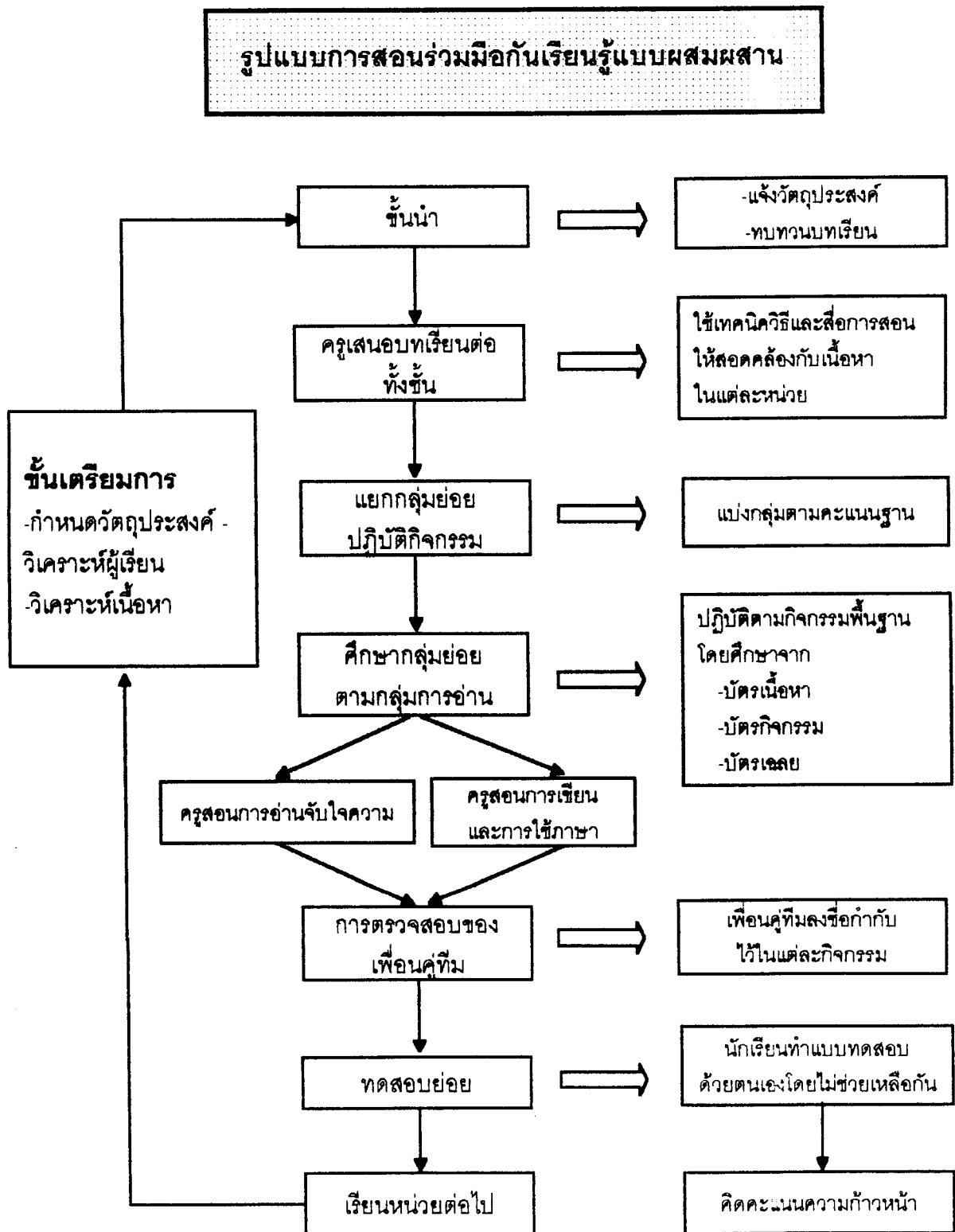
คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มย่อย	อยู่ในระดับ
คะแนนเฉลี่ย 15-19 คะแนน	กลุ่มเก่ง (GOOD TEAM)
คะแนนเฉลี่ย 20-25 คะแนน	กลุ่มเก่งมาก (GREAT TEAM)
คะแนนเฉลี่ย 25 คะแนนขึ้นไป	กลุ่มยอดเยี่ยม (SUPER TEAM)

6) การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

6.1) การสอนโดยวิธีร่วมมือกันเรียนรู้แบบผสมผสาน (CIRC)

มีลำดับขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ดังนี้

- 1) กำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้
 - 2) วิเคราะห์ผู้เรียน
 - 3) วิเคราะห์เนื้อหา
 - 4) แจกวัสดุประสงค์ในการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเข้าใจ
 - 5) ครุณาเสนอทเรียนในชั้น
 - 6) นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมกลุ่ม (ในกลุ่มการอ่าน หรือกลุ่มย่อย)
 - 7) ทำการทดสอบย่อย
 - 8) คะแนนสอบย่อยครั้งล่าสุดจะนำมาเป็นคะแนนฐานครั้งต่อไป
 - 9) เรียนหน่วยต่อไป
 - 10) ทดสอบรวมเพื่อสรุปผลการเรียน
- จากขั้นตอนดังกล่าว สามารถเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

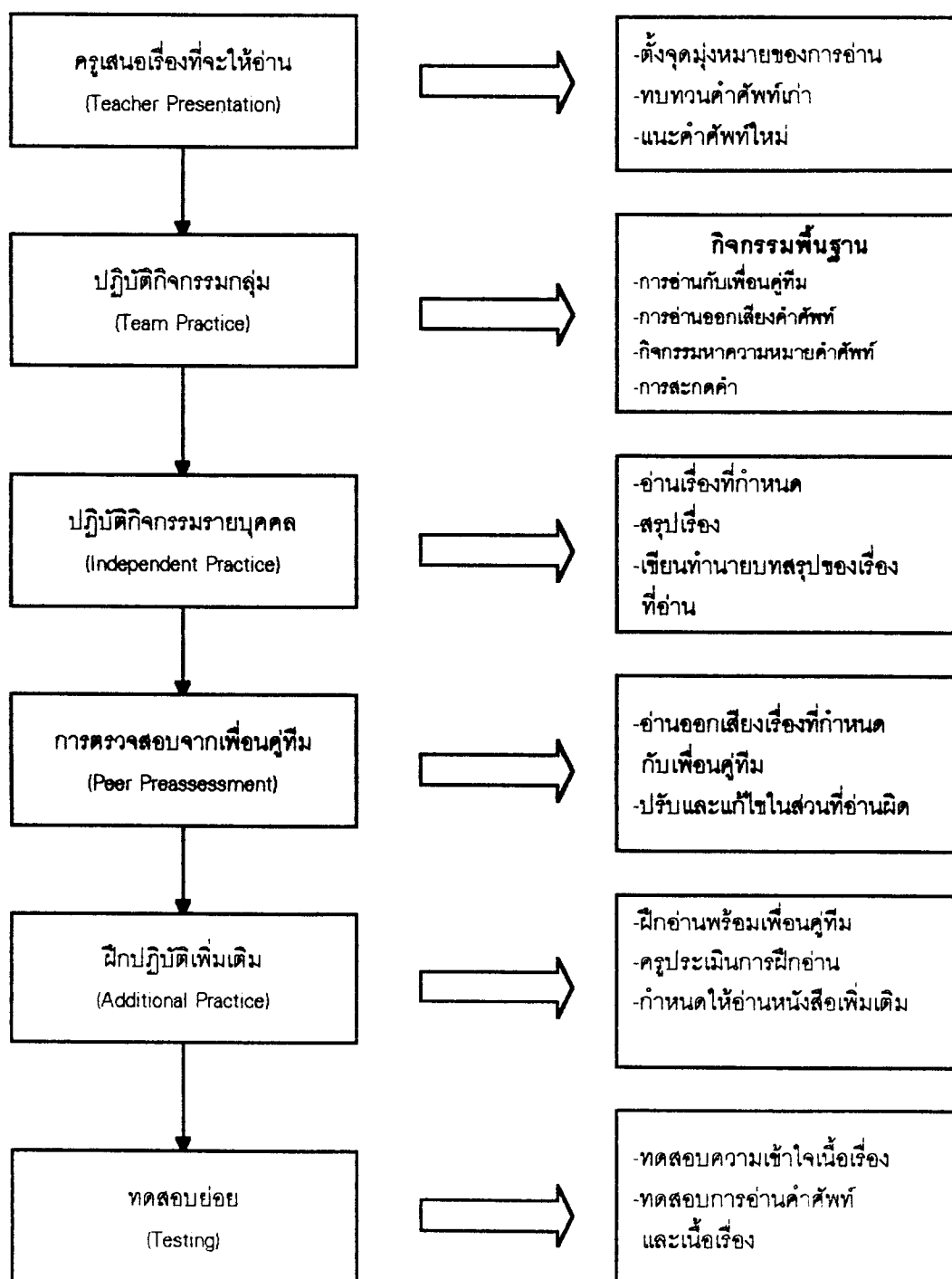
แผนภูมิที่ 3 รูปแบบการสอนร่วมมือกันเรียนรู้แบบผสมผสาน

6.2) การสอนอ่าน (Reading) โดยวิธีร่วมมือกันเรียนรู้
แบบผสมผสาน (CIRC) เป็นกิจกรรมที่ครูผู้สอนจัดขึ้นเพื่อฝึกทักษะการอ่านให้กับนักเรียน
โดยตรง ซึ่งจะอยู่ในขั้นของการศึกษากลุ่มย่อย (จากรูปแบบการสอนในหน้าที่ 36) มี
ขั้นตอนการจัดกิจกรรมดังนี้

- 1) ครูเสนอเรื่องที่จะให้อ่าน
- 2) ปฏิบัติกิจกรรมกลุ่ม
- 3) ปฏิบัติกิจกรรมรายบุคคล
- 4) การตรวจสอบจากเพื่อนคู่ทีม
- 5) ฝึกปฏิบัติเพิ่มเติม
- 6) ทดสอบย่อย

จากขั้นตอนดังกล่าวสามารถเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

รูปแบบการสอนอ่าน (Reading) โดยใช้วิธี CIRC

แผนภูมิที่ 4 รูปแบบการสอนอ่านโดยวิธีร่วมมือกันเรียนรู้แบบผสมผสาน

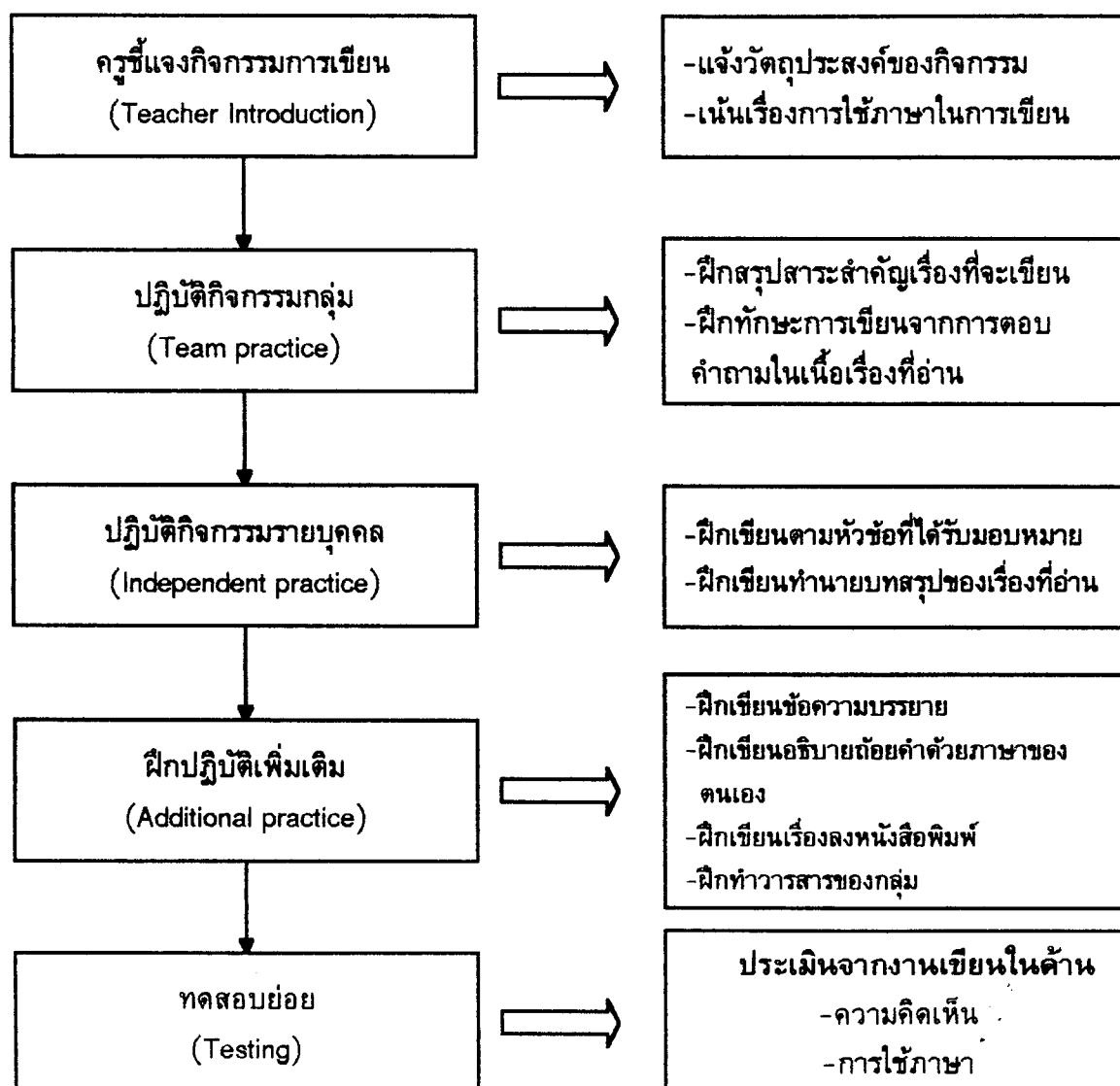
6.3) กิจกรรมผสมผสานระหว่างการเรียนรู้และการใช้ภาษา

ในชั่วโมงที่ผู้สอนเน้นกิจกรรมการเรียนรู้และการใช้ภาษา
สามารถจัดกิจกรรมตามลำดับ โดยอยู่ในขั้นของการศึกษากลุ่มย่อย (จากรูปแบบการสอน
ในหน้าที่ 36) ได้ดังนี้

- 1) ครูชี้แจงกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละครั้ง
- 2) นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมกลุ่ม
- 3) นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมรายบุคคล
- 4) ฝึกปฏิบัติเพิ่มเติม
- 5) ทดสอบย่อย

จากขั้นตอนดังกล่าว สามารถเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

กิจกรรมผสมผสานระหว่างการเขียนและการใช้ภาษา

2.4 ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

สุไร พงษ์ทองเจริญ (2526) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบทางด้านจิตวิทยาที่มีความสำคัญต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ 3 ด้าน ดังนี้

1. ตัวผู้เรียน ซึ่งได้แก่

1.1 อายุของผู้เรียน (Age) เป็นที่ถกเถียงกันมากกว่าอายุเท่าไรจึงสมควรเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งสรุปว่า อายุไม่ใช่องค์ประกอบที่สำคัญที่จะทำให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ

1.2 เวลาเรียน (Exposure Time) ต้องใช้เวลาเรียนอย่างน้อยเพียงใดจึงจะทำให้ผู้เรียนภาษาถึงขีดที่ใช้สื่อความหมาย ผลการวิจัยในสหรัฐอเมริกา พบว่า ต้องใช้เวลาเรียนติดต่อกันถึง 600 ชั่วโมง จึงจะได้ผลสำหรับประเทศไทยมีการเรียนภาษาอังกฤษทั้งปีเพียงประมาณ 200 ชั่วโมง

1.3 ความต้องการ (Need) เป็นแรงกระตุ้นทำให้มนุษย์ต้องเรียนรู้ภาษาของสังคมที่ตนอยู่ เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อสารกับผู้อื่นที่ตนต้องการติดต่อกับ ส่วนภาษาต่างประเทศ เช่น ภาษาอังกฤษในประเทศนั้นผู้เรียนไม่มีความจำเป็นที่จะต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร จึงทำให้ขาดความกระตือรือร้น ซึ่งทำให้การเรียนไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร

1.4 แรงจูงใจ (Motivation) แรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ เป็นความรู้สึของผู้เรียนเองที่ต้องการเรียน เพื่อใช้ภาษาที่ตนเรียนในการติดต่อกับชาติอื่น และความปรารถนาที่จะศึกษาหาความรู้โดยใช้ภาษานั้น ๆ เป็นสื่อกลาง นอกจากนี้ ยังมีแรงกระตุ้นจากภายนอกที่ทำให้ผู้เรียนอยากเรียน เช่น ได้รับทราบ หรือรู้เห็นว่า ผู้ที่เรียนภาษาต่างประเทศได้รับความสำเร็จกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน ส่วนที่เกี่ยวข้องอย่างมากที่ทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจ ได้แก่ การมีเป้าหมายที่แน่นอน รู้ว่าเมื่อเรียนแล้วตนจะทำอะไรได้บ้าง ในขณะที่เรียนก็ได้รับความสนุกจากการเรียน ได้รับความพอใจจากการเรียนรู้สิ่งแปลกใหม่แต่ละครั้งที่เรียน สามารถทำสิ่งต่าง ๆ ได้มากขึ้น มีแรงยั่วและท้าทายให้แสวงหาความรู้ต่อ ๆ ไป

1.5 ความพร้อม (Readiness) หมายถึง ความสามารถที่จะเรียน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวุฒิภาวะทางกายและสติปัญญา ผู้เรียนจะเรียนได้ดีเมื่อผู้เรียนมีความพร้อมที่จะเรียน

หากขาดความพร้อมผู้เรียนจะเกิดความท้อแท้ และขาดความสนใจ

2. สถานการณ์ (Situation) หมายถึง สิ่งของ บุคคล หรือสภาพแวดล้อมรอบตัวนักเรียน ซึ่งครูจัดขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ที่จะให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริง หรือสถานการณ์จำลอง เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกว่าตนเรียนแล้วนำภาษาไปใช้ในสถานการณ์เช่นนั้นได้จริง การสร้างสถานการณ์ขึ้นนี้บังคับให้ผู้เรียนต้องเรียน

3. ตัวครู ครูเป็นปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน

Klausmier (1961: 29 อ้างถึงใน อรรถิทธิ์ ชูชม, 2523) กล่าวว่า คุณลักษณะของผู้เรียน ผู้เรียนเป็นสิ่งที่สำคัญมากที่สุด ในการอธิบายถึงประสิทธิภาพทางการเรียน Klausmier เห็นว่า องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับคุณลักษณะของผู้เรียนนั้นประกอบด้วย

1. ความพร้อมทางสมองที่เกี่ยวข้องความสามารถทางสติปัญญา และความสามารถทางด้านความรู้ ความคิด รวมทั้งพื้นฐานความรู้เดิม
2. ความพร้อมทางกายภาพที่เกี่ยวข้องความสามารถทางด้านทักษะ รวมทั้งสุขภาพ
3. คุณลักษณะทางจิตใจที่รวมความสนใจ เจตคติ ค่านิยม และบุคลิกภาพ
4. เพศ
5. อายุ
6. ภูมิหลังทางครอบครัวและสังคม

Jakobovits, leon A. (1971: 103-115 อ้างถึงใน ทศนีย์ จระมาศ, 2536) ได้ศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง ได้กล่าวว่า องค์ประกอบที่จะทำให้เกิดการเรียนการสอนภาษาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพนั้นมี 3 ประการด้วยกันคือ

1. องค์ประกอบทางการสอน (Instruction Factors)
2. องค์ประกอบด้านตัวผู้เรียน (Learner Factors)
3. องค์ประกอบสังคมและวัฒนธรรม (Sociocultural Factors)

1. องค์ประกอบทางด้านการสอน แบ่งออกเป็น 4 องค์ประกอบ คือ

1.1 ความรู้และความสามารถในการสอนของครู ซึ่งได้แก่ ความรู้ความสามารถของครูในด้านภาษาศาสตร์ในภาษาที่สอน ความรู้ในด้านวัฒนธรรมในภาษาที่สอน การรู้จักใช้ภาษาทำทางประกอบการสอน วิธีการเสนอข้อเท็จจริงเกี่ยวกับบทเรียน รู้วิธีการใช้สิ่งช่วยสอน สามารถเข้าใจและตอบสนองต่อองค์ประกอบของผู้เรียนต่อไปนี้ได้ดี คือ ความถนัดของผู้เรียนแรงจูงใจและความสนใจของผู้เรียน เข้าใจข้อมูลย้อนกลับของผู้เรียน เช่น ดูจากสีหน้า คำพูดของผู้เรียน และเข้าใจในสมรรถนะของผู้เรียนว่าสามารถเข้าใจการสอนของครูได้มากน้อยเพียงใด

1.2 เวลาที่ใช้ในการเรียนทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน เวลาที่ใช้ในการเรียนในห้องเรียน หมายถึง เวลาที่ใช้ในการศึกษาตลอดหลักสูตร และเวลาที่เรียนที่แท้จริงในห้องเรียน ส่วนเวลาเรียนนอกห้องเรียน หมายถึง การที่ผู้เรียนได้มีโอกาสดำเนินภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน เพื่อจุดมุ่งหมายเฉพาะและการได้มีโอกาสดำเนินภาษาทั้งเจ้าของภาษานอกห้องเรียน องค์ประกอบดังกล่าวมีผลต่อการเรียนการสอนมาก เพราะถ้าผู้เรียนมีเวลาเรียนในห้องเรียนมาก การเรียนรู้ย่อมเกิดขึ้นได้มาก และยิ่งถ้าผู้เรียนมีโอกาสดำเนินภาษาที่เรียนนอกห้องเรียนการเรียนภาษาก็ได้ผล

1.3 ประสิทธิภาพในการถ่ายทอดการเรียนรู้ การเรียนรู้ภาษาแม่กับการเรียนรู้ภาษาใหม่หรือภาษาที่สอง สามารถถ่ายทอดกันได้มากน้อยเพียงใด ภาษาแม่กับภาษาที่สองแตกต่างกันมากน้อยเพียงใด ระดับการสอนและของเขตในการสอนมีอุปสรรคต่อการถ่ายทอดมากน้อยเพียงใด สภาพแวดล้อมทางการสอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเข้าใจและสื่อสารกับผู้สอนได้มากน้อยเพียงใด

1.4 การวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน สำหรับการวัดผลและประเมินผลซึ่งมีหลายรูปแบบนั้นสอดคล้องกับระดับความสามารถ ธรรมชาติของผู้เรียนตัวแปรเกี่ยวกับภาษาถิ่นของผู้เรียน และเรื่องที่สอนมากน้อยเพียงใด

2. องค์ประกอบเกี่ยวกับตัวผู้เรียน แบ่งออกเป็น 5 องค์ประกอบ คือ

2.1 ความสามารถของผู้เรียนที่จะเข้าใจการสอน ซึ่งขึ้นอยู่กับสติปัญญา และความสามารถด้านภาษาของผู้เรียน (Verbal Ability)

2.2 ความถนัดทางด้านภาษาของผู้เรียนและองค์ประกอบอื่นที่มีส่วนร่วมกับความถนัด

2.3 ความพยายามของผู้เรียน การที่ผู้เรียนจะเกิดความมานะพยายามที่จะเรียนภาษาต่างประเทศนั้น ขึ้นอยู่กับ ความต้องการผลสำเร็จที่เกิดขึ้นจากการเรียน ทักษะของผู้เรียนต่อครูผู้สอน ความสนใจภาษาต่างประเทศที่เรียนความรู้สึกต่อวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาต่างประเทศที่เรียน และความรู้สึกเป็นปรีดิ์ (Anomie) ต่อวัฒนธรรม และการแก้ปัญหาด้านวัฒนธรรมของภาษาเดิม

2.4 ยุทธวิธีหรือวิธีการเรียนภาษาของผู้เรียน การเรียนภาษาใหม่จะได้ผลถ้าผู้เรียนมีความสามารถที่จะกลืนกลาย (Assimilate) ความรู้จากภาษาใหม่เข้ากับภาษาของตนได้ดี สามารถถ่ายโยงสิ่งที่รู้ใหม่และสิ่งที่เรียนรู้แล้วเข้าด้วยกัน เข้าใจโครงสร้างของภาษาใหม่ และมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาที่เรียนใหม่

2.5 ผลที่ผู้เรียนได้รับจากการเรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง หมายถึงการที่ผู้เรียนรู้ภาษาใหม่แล้วภาษาใหม่ให้ความรู้ซึ่งมีผลต่อสติปัญญาและความรู้ของผู้เรียน หรือมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งทางตรงและทางอ้อมหรือไม่ และภาษาใหม่ที่เรียนมีผลต่อบุคลิกภาพ (Personality) ของผู้เรียนมากน้อยเพียงใด

3. องค์ประกอบด้านสังคมและวัฒนธรรม แบ่งออกเป็น

3.1 ความยึดมั่นในภาษาของตนเอง

3.2 องค์ประกอบทางภาษาศาสตร์

3.3 ภาวะของวัฒนธรรมที่เกิดขึ้นในสังคมของผู้เรียน

การที่ผู้เรียนมีความยึดมั่นในภาษาของตนมากเกินไป โดยไม่ยอมรับภาษาใหม่การเรียนก็ไม่ได้ผล นอกจากนี้ ผู้เรียนภาษาต่างประเทศจะต้องมีความเข้าใจในข้อแตกต่างของภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่ ว่ามีข้อแตกต่างกับภาษาที่สองมากน้อยเพียงใด ในด้านการออกเสียง เสียง การเรียงคำ เป็นต้น นอกจากนี้ สิ่งที่ผู้เรียนต้องพบขณะที่เรียนภาษาต่างประเทศก็คือ วัฒนธรรมของผู้เรียนเองกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ถ้าวัฒนธรรมมีความคล้ายคลึงกันมากเท่าใดการเรียนภาษาต่างประเทศก็ได้ผลมากเพียงนั้น

2.5 รูปแบบการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Design)

Best, John W. และ Kahn, James V. (1993 : 146) ได้กล่าวว่าในการวิจัยเชิงทดลองนั้น จะมีรูปแบบที่เปรียบเสมือนพิมพ์เขียว (Blueprint) สำหรับนักวิจัยที่จะนำไปใช้เป็นแบบแผนในการทดสอบสมมติฐาน เพื่อให้ได้ข้อสรุปของตัวแปรอิสระและตัวแปรตามที่มีความตรง การคัดเลือกรูปแบบการวิจัยในการทดลองนี้ขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ของการทดลอง ลักษณะตัวแปรที่จะนำมาประกอบการวิจัยและเงื่อนไขหรือข้อจำกัดขององค์ประกอบต่าง ๆ รูปแบบการวิจัยเชิงทดลองนี้ จะกำหนดวิธีการจัดกลุ่มตัวอย่างเข้ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม การควบคุมตัวแปร รวมทั้งสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

รูปแบบการวิจัยเชิงทดลองแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ ดังนี้

2.5.1 **รูปแบบก่อนการทดลอง** (Pre-Experimental Design) เป็นรูปแบบที่มีประสิทธิภาพน้อยที่สุด เพราะจะไม่มีกลุ่มควบคุมหรือไม่มีความเท่าเทียมกันระหว่างกลุ่มทดลองที่ใช้ในการวิจัย

2.5.2 **รูปแบบการทดลองจริง** (True Experimental Design) เป็นรูปแบบที่ใช้วิธีการสุ่มในการจัดกลุ่มตัวอย่าง และต้องมีความเท่าเทียมกันในแต่ละกลุ่มรวมทั้งวิธีการทดลอง

2.5.3 **รูปแบบกึ่งการทดลอง** (Quasi-Experimental Design) เป็นรูปแบบที่ไม่สามารถสุ่มกลุ่มตัวอย่างได้อย่างสมบูรณ์

ในที่นี้จะขอกล่าวถึงเฉพาะรูปแบบการทดลองจริง (True Experimental Design) ที่ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความเท่าเทียมกัน มีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างให้ได้รับเงื่อนไขการทดลอง (Random Assignment) ถึงแม้ว่าจะเป็นที่ยากที่จะทำการวิจัยตามรูปแบบการทดลองจริงโดยเฉพาะอย่างยิ่งในโรงเรียน แต่ถ้ามีความเป็นไปได้ก็น่าที่จะนำรูปแบบเหล่านี้ไปใช้ เพราะผลที่ได้จากการทดลองจะสามารถตอบคำถามของการวิจัยได้อย่างชัดเจน รูปแบบการทดลองจริงแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ ซึ่งสัญลักษณ์ที่ใช้ในรูปแบบการวิจัย มีดังนี้

- R แทน วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างเข้ากลุ่มหรือเข้ารับวิธีการทดลอง
- X แทน การรับวิธีการทดลอง (ในกลุ่มทดลอง)
- C แทน การรับวิธีการทดลอง (ในกลุ่มควบคุม)
- O แทน การสังเกต หรือการวัดผลจากการทดลอง

1. The Posttest-Only, Equivalent-Groups Design มีรูปแบบดังนี้

(Best, John W. และ Kahn, James V., 1993 : 148)

R	X	O ₁
R	C	O ₂

รูปแบบนี้จะมีการกำหนดให้กลุ่มตัวอย่างเข้ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยการสุ่ม หลังจากทดลองไปได้ระยะหนึ่งตามกำหนดจะมีการวัดผลทั้งสองกลุ่ม แล้วนำค่าที่ได้ (O₁ และ O₂) มาทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยใช้การทดสอบที (t-test) หรือการวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis Of Variance)

สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ (2535) ได้กล่าวถึงข้อดีและข้อเสียของรูปแบบการทดลองในลักษณะนี้ ดังต่อไปนี้

ข้อดี

- 1) ง่าย ประหยัด เพราะไม่ต้องทำการทดสอบก่อนทดลอง
- 2) ผลการทดลองเป็นอิสระจากปฏิกิริยาร่วมระหว่างการทดสอบก่อนทดลองกับ

Treatment

- 3) ควบคุมแหล่งที่ทำให้ขาดความตรงได้หมด ทำให้ผลการทดลองเป็นผลจาก

Treatment

ข้อเสีย

- 1) ไม่แน่ใจว่าควบคุมปฏิกิริยาร่วมระหว่าง Selection กับ Treatment และ Reactive Arrangements ได้หรือไม่
- 2) ต้องยอมรับว่า การสุ่มจะช่วยให้ค่าเฉลี่ยและค่าความแปรปรวนของทั้งสองกลุ่มเท่าเทียมกันก่อนทำการทดลอง

2. The Pretest-Posttest Equivalent-Groups Design มีรูปแบบดังนี้

(Best, John W. และ Kahn, James V., 1993 : 149)

R O₁ X O₂ ; X gain = O₂-O₁ ; O₁ O₃ = pretests
 R O₃ C O₄ ; C gain = O₄-O₃ ; O₂ O₄ = posttests

รูปแบบนี้คล้ายกับรูปแบบที่ 1 แต่เพิ่มการทดสอบก่อนทดลอง ทั้งในกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม (O₁, O₃) หลังจากนั้นก็จะทำการทดสอบหลังทดลอง (O₂, O₄) อีกครั้งหนึ่ง แล้วจึงนำคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม (O₂-O₁ และ O₄-O₃) มาทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยการทดสอบที่ (t-test) ซึ่งในที่นี้สามารถนำคะแนนก่อนการทดลอง (Pretest Scores) ไปใช้ในการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม ทั้งนี้เป็นการใช้สถิติควบคุมความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีมาตั้งแต่ก่อนเริ่มการทดลอง รูปแบบนี้ถือว่ามีความน่าเชื่อถือมากขึ้น แต่อิทธิพลของผลกระทบจากการทดสอบอาจมีปฏิสัมพันธ์ต่อตัวแปรทดลองก็ได้

ข้อดีและข้อเสียของรูปแบบการทดลองนี้ มีดังต่อไปนี้ (สมหวัง พิธิยานุวัฒน์, 2535)

ข้อดี

- 1) มีการสุ่มผู้เข้ารับการทดลองและมีกลุ่มควบคุมแบบสุ่มแยกต่างหาก
- 2) ควบคุมตัวแปรภายนอกได้หมด มั่นใจว่าผลที่ได้เกิดจากตัวแปรทดลอง (Treatment)

ข้อเสีย

ยังไม่แน่ใจว่าสามารถควบคุมแหล่งที่ทำให้ขาดความตรงภายนอกได้หมด โดยเฉพาะไม่สามารถควบคุมความคลาดเคลื่อนอันเกิดจากปฏิกิริยาร่วมระหว่างการทดลองกับ Treatment ได้

3. The Solomon-Four Group Design มีรูปแบบดังนี้

(Campbell, Donald T. และ Stanley, Julian C., 1971 : 24-25)

R	O ₁	X	O ₂
R	O ₃		O ₄
R		X	O ₅
R			O ₆

จะเห็นได้ว่า รูปแบบการวิจัยนี้เป็นการรวมรูปแบบที่ 1 และ 2 ไว้ด้วยกัน ผลที่ได้จากการวิจัยมีความน่าเชื่อถือมากขึ้น และสามารถควบคุมองค์ประกอบต่าง ๆ ที่จะทำให้งานวิจัยเกิดความตรงภายนอก (External Validity) ได้อย่างชัดเจน ในการจัดกลุ่มตัวอย่างให้ได้รับเงื่อนไขการทดลองนั้น ใช้วิธีการแบบสุ่มโดยมีกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มควบคุม 2 กลุ่ม กลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มควบคุมที่ 1 จะได้รับการทดสอบก่อนทดลอง (O₁, O₃) และทั้ง 4 กลุ่มจะได้รับการทดสอบหลังทดลอง (O₂, O₄, O₅, O₆) ซึ่งในการทดสอบระดับนัยสำคัญทางสถิตินั้น กระทำได้โดยการศึกษผลกระทบหลัก (Main Effect) ของวิธีการทดลอง (Treatment) และการทดสอบ (testing) และศึกษาปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ระหว่างผลกระทบหลักดังกล่าวนี้

จากรูปแบบการวิจัยนี้ สามารถวิเคราะห์ผลการวิจัยได้ดังนี้

- 1) เปรียบเทียบผลการวิจัยระหว่างหลังการทดลองกับก่อนการทดลอง ในกลุ่มทดลองที่ 1 ($O_2 > O_1$)
- 2) เปรียบเทียบผลการวิจัยหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 กับกลุ่มควบคุมที่ 1 ($O_2 > O_4$)

3) เปรียบเทียบผลการวิจัยหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองที่ 2 กับกลุ่มควบคุมที่ 2 ($O_5 > O_6$)

4) เปรียบเทียบผลการวิจัยก่อนการทดลองและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองที่ 2 กับกลุ่มควบคุมที่ 1 ($O_5 > O_3$)

จะเห็นได้ว่า ผลการวิจัยที่สรุปได้ตามรูปแบบนี้ จะช่วยให้การนำผลการวิจัยไปอ้างอิง (Generalize) ได้อย่างเด่นชัด (Strength) มีความน่าเชื่อถือยิ่งขึ้น ข้อดีและข้อเสียของรูปแบบการทดลองนี้ มีดังต่อไปนี้ (สมหวัง พิธิยานุวัฒน์, 2535)

ข้อดี

- 1) ควบคุมแหล่งที่ทำให้ขาดความตรงภายในได้หมด
- 2) ผลที่เกิดขึ้นเป็นผลจากการทดลองหรือผลของ Treatment
- 3) ควบคุมอิทธิพลปฏิกิริยาร่วมระหว่างการทดสอบก่อนทดลองกับ Treatment ได้

ข้อเสีย

- 1) ไม่แน่ใจว่าควบคุมแหล่งภายนอกที่อาจทำให้ขาดความตรงอันเนื่องมาจากปฏิกิริยาร่วมระหว่าง Selection กับ Treatment หรือ Reaction Experimental Procedure ได้

- 2) กระบวนการสุ่มค่อนข้างยุ่งยาก

2.6 การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม (Analysis Of Covariance)

การวิจัยเชิงทดลองในโรงเรียนนั้น ปัญหาหนึ่งที่พบคือ คุณลักษณะ (Attributes) ของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง เช่น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Achievement Level) เจตคติ (Attitudes) การตระหนักรู้ในคุณค่าของตนเอง (Self-Esteem) เป็นสิ่งที่นักเรียนอาจมีมาก่อนที่จะได้รับเงื่อนไขการทดลอง ดังนั้นแม้ว่านักเรียนได้รับวิธีการทดลอง (Treatment) ที่ต่างกัน แล้วนำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ หรือ แบบวัดเจตคติ ไปให้นักเรียนทำผลที่ได้ อาจจะกล่าวไม่ได้ว่าอย่างสมบูรณ์ว่า เป็นผลมาจากการทดลองในครั้งนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง งานวิจัยที่ใช้รูปแบบการทดสอบหลังการวิจัยเพียงอย่างเดียว (The Posttest-Only Design) (Slavin, Robert E., 1992 : 173-174)

Kirk, Roger E. (1968 : 455) กล่าวว่า การควบคุมการทดลองนั้นกระทำได้หลายรูปแบบ เช่น ใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างให้ได้รับเงื่อนไขการทดลอง (Random Assignment) ใช้วิธีการจัดกลุ่มตัวอย่างให้มีความเท่าเทียมกัน (Homogeneous Blocks) หรือ ใช้เทคนิควิธีที่ประณีตในการวัดผลตัวแปรตาม (Refinement Of Techniques) ซึ่งวิธีการควบคุมทางสถิติ (Statistical Control) ก็เป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยลดความคลาดเคลื่อนที่เกิดขึ้นจากการทดลอง รวมทั้งลดความลำเอียงในการสรุปผลการทดลอง

การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม (Analysis Of Covariance : ANCOVA) เป็นวิธีการทางสถิติที่ใช้ควบคุมตัวแปรอื่น ๆ ที่มีผลต่อตัวแปรตามและผู้วิจัยไม่ได้ศึกษา และไม่สามารถควบคุมในการทดลองได้ ตัวแปรที่ถูกควบคุมโดยวิธีการทางสถิตินี้เรียกว่า ตัวแปรร่วม (Covariate หรือ Concomitant variate) ในการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม จึงเป็นการทดสอบค่าของตัวแปรตามที่ได้รับการปรับ (Adjusted) แล้ว โดยใช้หลักการพื้นฐานของการวิเคราะห์ความถดถอย นั่นคือ นำตัวแปรที่ไม่สามารถควบคุมในการทดลองได้ และจะมีผลกระทบต่อผลการวิจัยมาปรับค่าเป็นตัวแปรร่วมด้วย

Kirk, Roger E. (1968 : 457) ได้กล่าวถึงการคัดเลือกตัวแปรร่วมว่า ควรที่จะกระทำด้วยความระมัดระวัง รวมทั้งต้องดูว่าตัวแปรเหล่านั้นมีผลกระทบต่อตัวแปรตามหรือไม่ เพียงใด ควรที่จะควบคุมโดยวิธีการทดลอง หรือควบคุมโดยวิธีการทางสถิติ หรือใช้ทั้งสองวิธีร่วมกัน จึงจะช่วยให้ได้ผลการวิจัยที่ถูกต้อง แน่นนอน

บุญชม ศรีสะอาด (2538) ได้กล่าวว่า กรณีที่ควรใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม ได้แก่

1. ผู้วิจัยทำการวิจัยเชิงทดลองเปรียบเทียบวิธีสอนที่ต่างกัน โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบสุ่ม เพื่อควบคุมจุดเริ่มต้นของแต่ละกลุ่มก่อนการทดลองไม่ให้เกิดความแตกต่างกัน ซึ่งโดยหลักการแล้วสามารถที่จะใช้สถิติทดสอบสมมติฐานตามปกติ เช่น ใช้ t-test (กรณีมี 2 กลุ่ม) หรือ F-test (กรณีมากกว่า 2 กลุ่ม) ทดสอบสมมติฐานจากผลการวัดหลังทดลองได้ แต่ผู้วิจัยทำการวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนทดลองโดยใช้แบบทดสอบชุดเดียวกันกับที่จะใช้วัดหลังทดลอง และตรวจสอบว่าผลสัมฤทธิ์ก่อนทดลองแตกต่างกันหรือไม่ ผลปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ก่อนทดลองของกลุ่มเหล่านั้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ เมื่อมีความแตกต่างกัน

ตั้งแต่จุดเริ่มต้นแล้ว ความแตกต่างดังกล่าวนี้ อาจเป็นผลให้มีผลสัมฤทธิ์ที่วัดภายหลังการทดลองแตกต่างกันก็ได้ โดยที่ไม่ใช่เป็นผลมาจากวิธีสอนที่แตกต่างกัน กรณีเช่นนี้ควรทดสอบสมมติฐานโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม

2. ผู้วิจัยจะทดลองสอนวิชาใดวิชาหนึ่ง ด้วยวิธีสอนที่แตกต่างกัน ผู้วิจัยไม่อาจเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีสุ่ม (Random) ได้ เพราะทางโรงเรียนได้จัดนักเรียนเป็นห้องต่าง ๆ ไว้แล้ว ผู้วิจัยจำเป็นต้องทำการสอนนักเรียนตามห้องที่จัดไว้แล้วดังกล่าวห้องละวิธี หลังการทดลอง ผู้วิจัยจะทำการวัดผลสัมฤทธิ์ในเรื่องที่เรียน แล้วนำค่าเฉลี่ยของนักเรียนในห้องเหล่านั้นมาเปรียบเทียบกัน เมื่อการจัดนักเรียนเป็นห้องต่าง ๆ ไม่ได้ใช้วิธีสุ่ม นักเรียนแต่ละห้องอาจมีสติปัญญาแตกต่างกันและสติปัญญาอาจสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในเรื่องนั้น ๆ ดังนั้น ผู้วิจัยอาจจะไม่ทราบว่า ความแตกต่างในผลสัมฤทธิ์เรื่องนั้นเป็นผลมาจากวิธีสอนที่แตกต่างกัน หรือมาจากความแตกต่างทางสติปัญญาของนักเรียนแต่ละห้อง ลักษณะเช่นนี้สามารถใช้เทคนิคของการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของห้องเหล่านั้นว่าแตกต่างกันหรือไม่ โดยที่ทำการควบคุมหรือขจัดอิทธิพลของสติปัญญาออกแล้วในทางสถิติ

3. ในการวิจัยผลของยา 2 ชนิดที่มีต่อการปฏิบัติงาน ผู้วิจัยจะทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม โดยให้รับประทานยากลุ่มละขนาน แล้ววัดความสามารถในการปฏิบัติงานในช่วงที่มีฤทธิ์ยาอยู่นั้น และเปรียบเทียบกันว่าฤทธิ์ยาให้ผลแตกต่างกันหรือไม่ ถ้าก่อนการทดลองกลุ่มตัวอย่างทั้งสองมีความสามารถในการปฏิบัติงานแตกต่างกันอยู่แล้ว เมื่อพบว่าเป็นช่วงที่มีฤทธิ์ยากกลุ่มทั้งสองปฏิบัติงานได้แตกต่างกัน ความแตกต่างนี้อาจไม่ใช่เป็นผลของฤทธิ์ยาที่ต่างกัน แต่เป็นผลมาจากความสามารถในการปฏิบัติงานที่ต่างกันอยู่แล้วก็ได้ จึงควรทำการวัดการปฏิบัติงานก่อนการทดลองของทั้งสองกลุ่ม แล้วใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมจัดผลของความสามารถก่อนการทดลองไม่ให้มาปนกับการเปรียบเทียบผลของยา

การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมแบบมี 2 ตัวประกอบ (Analysis Of Covariance For 2 x 2 Factorial Design)

การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมที่มี 2 ตัวประกอบ จะเป็นการเปรียบเทียบตัวแปรในการทดลองพร้อม ๆ กันสองตัว (A,B) ในครั้งเดียว ซึ่งจะทำให้ทราบถึงผลของปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ระหว่าง A กับ B (A x B) ด้วยว่า ผลของ A ขึ้นอยู่กับ B หรือ ผลของ B ขึ้นอยู่กับ A หรือไม่ ซึ่งรูปแบบ (Model) การวิเคราะห์จะใช้ CRFAC-pq ดังนี้ (Kirk, Roger E., 1968 : 479-480)

$$Y_{ijm}(\text{adj}) = Y_{ijm} - \beta_w(X_{ijm} - \bar{X} \dots) = \mu + \alpha_i + \beta_j + \alpha\beta_{ij} + \epsilon_{m(ij)}$$

โดยที่ $Y_{ijm}(\text{adj})$ = ค่าที่ปรับแล้ว (Adjusted) ของตัวแปรทดลอง (Treatment) A ระดับ i และ ตัวแปรทดลอง (Treatment) B ระดับ j

เมื่อ $i = 1, 2, 3, \dots, p$

$j = 1, 2, 3, \dots, q$

α_i = อิทธิพลหลักของ Treatment A_i

β_j = อิทธิพลหลักของ Treatment B_j

(อิทธิพลหลักชนิดคงที่ ; Fixed Effect)

$\alpha\beta_{ij}$ = อิทธิพลปฏิสัมพันธ์ของ Treatment A_i และ B_j

$\epsilon_{m(ij)}$ = ส่วนของความคลาดเคลื่อน (Residual)

เมื่อต้องการวิเคราะห์ความแปรปรวนที่มี 2 ตัวประกอบ (การทดสอบ F) สามารถคำนวณตามตารางข้างล่างนี้ (รายละเอียดขั้นตอนการคำนวณ แสดงในภาคผนวก ข)

ตารางที่ 3 การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมเมื่อมี 2 ตัวประกอบ ตามรูปแบบของ CRFAC-pq

Sum of Squares			df	Adjusted Sum of Squares	F (Model I)
Source	yy	xy	xx		
1. A	A _{yy}	A _{xy}	A _{xx}	$A_{adj} = \frac{(A_{yy}+E_{yy})-(A_{xy}+E_{xy})^2}{A_{xx}+E_{xx}} - E_{adj}$	$\left[\frac{1}{4} \right]$
2. B	B _{yy}	B _{xy}	B _{xx}	$B_{adj} = \frac{(B_{yy}+E_{yy})-(B_{xy}+E_{xy})^2}{B_{xx}+E_{xx}} - E_{adj}$	$\left[\frac{2}{4} \right]$
3. A x B	AB _{yy}	AB _{xy}	AB _{xx}	$AB_{adj} = \frac{(AB_{yy}+E_{yy})-(AB_{xy}+E_{xy})^2}{AB_{xx}+E_{xx}} - E_{adj}$	$\left[\frac{3}{4} \right]$
4. w.cell:E	E _{yy}	E _{xy}	E _{xx}	$E_{adj} = \frac{E_{yy}-(E_{xy})^2}{E_{xx}}$	
5.Total	tot _{yy}	tot _{xy}	tot _{xx}	npq-2	

A = ตัวแปรอิสระตัวที่ 1 ; B = ตัวแปรอิสระตัวที่ 2 ; AB = ผลคูณของตัวแปรอิสระตัวที่ 1 และตัวแปรอิสระตัวที่ 2
n = จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง ; p = จำนวนระดับของตัวแปรอิสระ A ; q = จำนวนระดับของตัวแปรอิสระ B

2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

งานวิจัยภายในประเทศ

2.7.1 ปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

จิรนาฏ สุทธานุกุล (2533) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง

องค์ประกอบด้านภูมิหลังทางครอบครัวและด้านตัวนักเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
บทสนทนา เพื่อค้นหาตัวพยากรณ์ที่ดีที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนบทสนทนา
ภาษาอังกฤษ โดยศึกษากับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสวรรค์อนันต์วิทยา
จังหวัดสุโขทัย ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนบทสนทนาภาษาอังกฤษมีความ
สัมพันธ์กับองค์ประกอบด้านภูมิหลังทางครอบครัว ได้แก่ ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง
รายได้ของครอบครัว และการสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครองเกี่ยวกับการให้รางวัลและ
กำลังใจ องค์ประกอบด้านตัวนักเรียน ได้แก่ อายุ ผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ผ่านมา
แรงจูงใจในเชิงสังคม และตัวพยากรณ์ที่ดีในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนบทสนทนา
ภาษาอังกฤษ มีดังนี้ อายุ ผลการเรียนภาษาอังกฤษที่ผ่านมา รายได้ของครอบครัว
แรงจูงใจในเชิงสังคม ระยะเวลาในการเรียนภาษาอังกฤษ และบุคลิกภาพเก็บตัว-แสดงตัว
ซึ่งสอดคล้องกับ ทศนีย์ จระมาศ (2536) ที่ศึกษาตัวแปรที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่าน
วิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดพิษณุโลก ซึ่งจากผลการวิจัย
พบว่า ตัวแปรพยากรณ์องค์ประกอบด้านตัวนักเรียนและภูมิหลังทางครอบครัว ที่ส่งผลต่อ
ผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านภาษาอังกฤษมี 6 ตัว ได้แก่ สถิติการขาดเรียน อายุ เพศ
รายได้ของผู้ปกครอง เจตคติที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ และการให้การสนับสนุนการเรียน
ภาษาอังกฤษนอกเวลาเรียน ตัวแปรพยากรณ์องค์ประกอบด้านตัวครูผู้สอนมีจำนวน 6 ตัว
ได้แก่ จำนวนนักเรียนต่อครูผู้สอน การให้การสนับสนุนของผู้บริหาร การได้รับการอบรม
วิธีสอนภาษาอังกฤษของครูผู้สอน ประสิทธิภาพในการสอน เพศ และวิชาเอกที่สำเร็จ
การศึกษา

นอกจากนี้ ศรีนวล วรรณสุธี (2536) ได้ศึกษารูปแบบขององค์ประกอบ
ที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษ พบว่า ตัวแปรอิสระที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียนภาษาอังกฤษ คือ วิธีการเรียนรู้ที่นักเรียนใช้ปฏิบัติ ความตั้งใจเรียน

สภาพความเจริญของชุมชน และสภาพแวดล้อมของโรงเรียนด้านวิชาการ และ
 ประทุม เจริญผล (2526) ได้ศึกษาองค์ประกอบบางประการที่มีความสัมพันธ์กับผล
 สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาสายสามัญระดับที่ 5 ในเขตการศึกษา 5
 พบว่า ความถนัดทางภาษาและพื้นฐานการศึกษาวิชาสามัญเดิมของผู้เรียน มีความสัมพันธ์
 ในเชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สถิติการขาดเรียนของผู้เรียนมี
 ความสัมพันธ์ในเชิงลบ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ประสิทธิภาพทาง
 การสอนของครูและเพศของผู้เรียนมีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา
 ภาษาอังกฤษ

มานพ ไรตระกุล (2524) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถนัด
 ทางภาษา ทักษะต่อการเรียนภาษาอังกฤษ คะแนนสะสมและสัมฤทธิ์ผลในการเรียน
 ภาษาอังกฤษ พบว่า ความถนัดทางภาษา ทักษะต่อการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษา
 ต่างประเทศ คะแนนเฉลี่ยสะสมมีความสัมพันธ์กับคะแนนสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษ
 และร่วมกันทำนายสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษได้

พินพารณ์ เครื่องกานแหง (2524) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง
 ทักษะกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษา จังหวัด
 เชียงใหม่ โดยเปรียบเทียบทักษะของกลุ่มนักศึกษาเพศหญิงกับเพศชาย และระหว่าง
 กลุ่มนักศึกษาซึ่งเรียนวิชาพลศึกษาเป็นวิชาเอกกับที่เรียนวิชาสุขศึกษาเป็นวิชาเอก ผล
 การวิจัย พบว่า คะแนนทักษะและคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
 มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับความเชื่อมั่น .05 และครูและเพื่อน
 เป็นปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลสูงต่อทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ

สุภาพร พงษ์เมธา (2529) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อ
 วิชาภาษาอังกฤษและความถนัดทางภาษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า
 ทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษและความถนัดทางภาษา มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 วิชาภาษาอังกฤษ และตัวแปรด้านความถนัดทางภาษา รวมทั้งทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ
 สามารถทำนายคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาเอกสารและรายงานการวิจัยต่าง ๆ พอจะสรุปได้ว่า
ตัวแปรสำคัญ ๆ ที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ได้แก่

1. เพศ
2. อายุ
3. อาชีพของผู้ปกครอง
4. รายได้ของผู้ปกครอง
5. ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง
6. ครูผู้สอน
7. เพื่อนในชั้นเรียน
8. สภาพแวดล้อมของโรงเรียน ด้านวิชาการและวิธีการเรียนรู้
9. การให้การสนับสนุนการเรียนภาษาอังกฤษ
10. เจตคติที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ

2.7.2 การจัดการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

เพ็ญสุข ภูตระกูล (2528) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการเปรียบเทียบ
ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ ประชากรที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในการดำเนินการศึกษา ผู้ทำการวิจัยได้จำแนกนักเรียนออกเป็น 2
กลุ่ม โดยกลุ่มแรกใช้วิธีสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน อัตราของนักเรียนผู้เรียนกับนักเรียนผู้สอน
เท่ากับ 1:1 สำหรับกลุ่มที่สอง เรียนโดยศึกษาด้วยตนเองระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง
6 สัปดาห์ ใช้แผนการสอน 2 ชุด ที่มีเนื้อหาเดียวกัน ผลจากการศึกษาพบว่า กลุ่ม
นักเรียนที่เรียนโดยได้รับการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนนั้น จะมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มของ
นักเรียนที่ศึกษาด้วยตนเอง

ดารณี รักดี (2530) ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียน
วิชาภาษาอังกฤษระหว่างการสอน โดยวิธีเพื่อนช่วยเพื่อนแบบรายบุคคลและแบบกลุ่ม
ประชากรที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 96 คน หลังจากนั้น
ได้ทำการสุ่มด้วยวิธีแบบการสุ่มหลายขั้นตอนเพื่อจัดกลุ่มออกเป็น 2 กลุ่ม โดยกลุ่มที่ 1
เรียนโดยวิธีให้เพื่อนช่วยเพื่อนแบบรายบุคคล โดยมีอัตราส่วนระหว่างผู้เรียนและนักเรียน
ผู้สอน จำนวน 1:1 สำหรับกลุ่มที่ 2 เรียนโดยวิธีให้เพื่อนช่วยเพื่อนแบบกลุ่ม อัตราส่วน

ระหว่างนักเรียนผู้สอนกับนักเรียนผู้เรียน 1:5 ผลจากการศึกษาพบว่าไม่มีความแตกต่างกันของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนจากเพื่อนแบบรายบุคคลและแบบกลุ่ม

สมลักษณ์ ศรีธงชัย (2537) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการสอนโดยใช้เทคนิคแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน กับการสอนปกติ โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยการสุ่มอย่างง่าย กลุ่มทดลองเรียนโดยใช้เทคนิคแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน กลุ่มควบคุมเรียน โดยวิธีสอนตามปกติ ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้เทคนิคกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จะเห็นได้ว่า การจัดการเรียนการสอนโดยวิธีเพื่อนช่วยเพื่อนทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าการสอนปกติ หรือการศึกษาด้วยตนเอง

2.7.3 การจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้

ธนาลัย ตบนิย์ (2534) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและทักษะทางสังคมด้วยเทคนิคการเรียนแบบร่วมมือกันกับการเรียนแบบปกติ กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาเป็นแบบเจาะจง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดไทร (ลินศึกษา) สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครปฐม จาก 2 ห้องเรียน จำนวน 65 คน ที่กำลังเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2535 ด้วยการสุ่มอย่างง่าย เป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม กลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แผนการสอนวิชาภาษาอังกฤษแบบร่วมมือกัน แผนการสอนวิชาภาษาอังกฤษแบบปกติ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ แบบวัดทักษะทางสังคมและแบบทดสอบวัดจุดประสงค์ประจำบทเรียน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบความแปรปรวนร่วม (ANCOVA) ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษด้วยการเรียนแบบร่วมมือกัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษด้วยการเรียนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ในด้านการอ่านออกเสียง การพูดได้ตอบ แต่ไม่พบความแตกต่างของทักษะทางสังคมระหว่างนักเรียนที่เรียนด้วยการเรียนแบบร่วมมือกันกับการเรียนปกติ

บุญประเสริฐ ไชยศิริ (2537) ได้ทำการพัฒนารูปแบบการสอนวิชาคณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เรื่องการแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ โดยใช้รูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ ประชากรที่ใช้ศึกษาเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านดงหวาย จังหวัดอุดรธานี จำนวน 52 คน แล้วทำการสุ่มอย่างง่ายเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ทำการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครูวิชาคณิตศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนารูปแบบการสอนการแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์แบบร่วมมือกันเรียนรู้ ได้รูปแบบการสอนที่มีลักษณะสำคัญคือ เป้าหมายการสอนนั้นต้องการให้ผู้เรียนมีพัฒนาทักษะทางสติปัญญา ทักษะทางสังคม และความรู้สึกลึกซึ้งในการเห็นคุณค่าของตนเอง ผู้เรียนตระหนักถึงความสามารถของแต่ละบุคคลในกลุ่ม และนักเรียนกลุ่มที่เรียนด้วยการสอนโดยใช้รูปแบบร่วมมือกันเรียนรู้ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่เรียนด้วยการสอนตามคู่มือครู ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ส่วนนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลาง และต่ำ ได้รับการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

วิเมลียง ถิ่นปรุ (2537) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์เรื่อง เศษส่วนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างการสอนโดยวิธี Cooperative Mastery Learning กับการสอนตามคู่มือครู โดยประชากรเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนชุมชนบ้านหัวขัว จังหวัดขอนแก่น ทำการสุ่มอย่างง่ายเป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้องเรียน จำนวน 26 คน และกลุ่มควบคุม 1 ห้องเรียน จำนวน 29 คน กลุ่มทดลองได้รับการสอนโดยวิธี Cooperative Mastery Learning ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธี Cooperative Mastery Learning สูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า การใช้เทคนิคร่วมมือกันเรียนรู้มีส่วนช่วยในการพัฒนาทักษะทางสติปัญญา ทักษะทางสังคม และความรู้สึกลึกซึ้งเห็นคุณค่าในตนเองของผู้เรียน

งานวิจัยในประเทศ

2.7.1 การจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้

Wiegmann, Douglas A., Dansereau, Donald F. และ Patterson, Michael E. (1992) ได้วิจัยผลการเรียนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ โดยศึกษาจากผลการแสดงบทบาทสมมติ และความสามารถในการปฏิบัติงาน การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถและความจำของนักศึกษาในการแสดงบทบาทของครู และบทบาทของผู้เรียน ระหว่างการร่วมมือกันเรียนรู้ กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชาจิตวิทยา จำนวน 40 คน ของมหาวิทยาลัย Texas Christian ซึ่งขั้นตอนในการศึกษามีดังนี้ แบ่งนักศึกษาออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่แสดงบทบาทเป็นผู้เรียนและกลุ่มที่แสดงบทบาทเป็นครู (ผู้ให้คำแนะนำช่วยเหลือ) และในแต่ละกลุ่มยังแบ่งเป็นกลุ่มย่อยโดยคำนึงถึงความสามารถของแต่ละคนว่าสูงหรือต่ำ ต่อจากนั้น จะให้นักศึกษาจากกลุ่มผู้เรียนและกลุ่มครู เรียนรู้เนื้อหาวิชาร่วมกัน โดยผู้แสดงบทบาทเป็นผู้เรียนสามารถซักถามเรื่องราวต่าง ๆ ที่สงสัยได้ และผู้ที่แสดงบทบาทเป็นครูจะให้คำแนะนำช่วยเหลืออย่างใกล้ชิด หลังจากนั้น 1 วัน จะทำการสอบโดยใช้แบบทดสอบ 3 ชุด คือ แบบให้เขียนตอบแบบเสรีเพื่อทดสอบความจำ (FR) แบบเติมคำในช่องว่าง (FIB) และแบบเลือกตอบ (Mc) ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มที่มีความสามารถในการถ่ายทอดสูงจะเป็นผู้ที่อยู่ในบทบาทของผู้เรียนมากกว่า ในขณะที่กลุ่มที่มีความสามารถในการถ่ายทอดต่ำจะมาจากบทบาทของครูมากกว่า

King, Alison และ Rosenshine, Barak (1993) ได้ศึกษาผลการร่วมมือในการใช้คำถามที่มีค่าชี้แนะในวิชาวิทยาศาสตร์ กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากโรงเรียนประถมศึกษาของ Southern California จำนวน 34 คน นักเรียนชาย 16 คน นักเรียนหญิง 18 คน หลังจากนั้นผู้มนักเรียนเข้าตามกลุ่มที่แบ่งไว้ 3 กลุ่ม คือ

กลุ่มที่ 1 ใช้คำถามที่มีค่าชี้แนะมาก จำนวน 12 คน

กลุ่มที่ 2 ใช้คำถามที่มีค่าชี้แนะน้อย จำนวน 12 คน

กลุ่มที่ 3 ใช้คำถามที่ไม่มีการชี้แนะเลย (กลุ่มควบคุม)

จำนวน 10 คน

ผู้วิจัยจะให้นักเรียนของแต่ละกลุ่มจับคู่ภายในกลุ่มฝึกใช้คำถาม ภายหลังจากที่เรียนเนื้อหาแล้วตามเงื่อนไขของแต่ละกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบทดสอบ แบบประเมินทักษะการใช้คำถาม แบบสรุปความรู้ในเนื้อหา (Knowledge Representation) สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ANOVA ANCOVA และ MANOVA ผลการวิจัยพบว่า

ในด้านความเข้าใจเนื้อหาของบทเรียน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ในด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่มีความแตกต่างกันในด้านการใช้คำถามที่สมบูรณ์ครบถ้วน (บูรณาการ) นั่นคือ กลุ่มที่มีความร่วมมือสูง จะใช้คำถามที่มีลักษณะการบูรณาการได้มากกว่ากลุ่มที่มีความร่วมมือน้อย

ในด้านการถ่ายโยงการเรียนรู้ กลุ่มที่ร่วมมือกันเรียนรู้สูงสามารถใช้คำถามในการอธิบายเนื้อหาได้อย่างมีประสิทธิภาพมากกว่า

ในด้านการทดสอบความรู้ในเนื้อหา มีความแตกต่างกันในทุกกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ กลุ่มที่ใช้คำถามที่มีค่าชี้แนะมากจะมี ความสมบูรณ์ในเนื้อหา มากกว่ากลุ่มอื่น ๆ

Donnel, Angela O' และ Dansereal, Donal F. (1993) ได้ศึกษาผลการเรียนรู้จากการจัดบันทึก โดยการทบทวนบทเรียนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาที่ลงทะเบียนวิชาจิตวิทยา จำนวน 109 คน แล้วมาแบ่งเป็น 4 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1 กลุ่มทบทวนบทเรียนแบบรายบุคคล จำนวน 19 คน

กลุ่มที่ 2 กลุ่มทบทวนบทเรียนแบบร่วมมือกับเรียนรู้ จำนวน 36 คน

กลุ่มที่ 3 กลุ่มร่วมมือแบ่งงานกันในการบันทึก จำนวน 38 คน

กลุ่มที่ 4 กลุ่มร่วมมือกันแบบไม่ได้ระบุรูปแบบไว้ จำนวน 16 คน

หลังจากนั้นจึงทำการสอนและให้แต่ละกลุ่มจัดบันทึก ทบทวนบทเรียนตามขั้นตอนของแต่ละกลุ่ม คะแนนที่นำมาคำนวณจะได้จากจำนวนของแนวคิดหลักที่บันทึก จำนวนของรายละเอียดที่บันทึก จำนวนของแนวคิดหลักที่จะช่วยในการระลึกได้ และ

จำนวนรายละเอียดที่ช่วยในการระลึกได้ นอกจากนี้ยังใช้แบบทดสอบเกี่ยวกับการจดบันทึก และการระลึกได้อย่างอิสระ สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (ANOVA) ผลการวิจัยพบว่า การบันทึกของนักเรียนเฉลี่ย 269 คำ (ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 114) การนับคำ แนวคิดหลักและรายละเอียด ไม่มีผลกระทบต่อตัวแปรทดลอง การนับคำในการจดบันทึก มีความสัมพันธ์ทางบวกกับคะแนนของแนวคิดหลัก และคะแนน รายละเอียดในการจดบันทึก รวมทั้งคะแนนการระลึกแนวคิดหลักและคะแนนรายละเอียด ที่ช่วยในการระลึกได้

Cohen, Elizabeth G. แห่ง Stanford University (1994) ได้ศึกษาและวิเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดชั้นเรียนแบบกลุ่มเล็ก ซึ่งเน้นที่ การร่วมมือกันเรียนรู้ จุดประสงค์ของการวิจัย เพื่อศึกษาประสิทธิภาพการเรียนรู้ ของนักเรียนในการเรียนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ ตัวอย่างผลงานวิจัยที่น่าสนใจวิเคราะห์ได้แก่ งานของ Sharan (1980) Slavin (1983) Vedder (1985) Bossert (1988) เป็นต้น ผลการวิจัยส่วนใหญ่สอดคล้องกัน กล่าวสรุปรวมได้ว่า การเรียนแบบร่วมมือกัน เรียนรู้ เป็นวิธีการหนึ่งที่เหมาะสมสำหรับนักเรียน เพราะสามารถช่วยเพิ่มประสิทธิภาพ ในการเรียนรู้ของนักเรียน ช่วยลดความขัดแย้งและการแข่งขันของสมาชิกในห้องเรียน รวมทั้งก่อให้เกิดแรงจูงใจภายในที่จะเรียนรู้

จะเห็นว่า การร่วมมือกันเรียนรู้เป็นวิธีการจัดการเรียนการสอนที่ช่วย ให้เด็กมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่จัดขึ้น นักเรียนจะช่วยเหลือกัน ร่วมมือกันโดยมีวัตถุประสงค์ เดียวกัน นักเรียนเก่งในกลุ่มที่ช่วยเพื่อน ก็จะได้พัฒนาทักษะในการถ่ายทอดความรู้ของ ตนเองให้เกิดความเข้าใจชัดเจนยิ่งขึ้น นักเรียนอ่อนก็สามารถเรียนรู้ได้จากเพื่อนวัย เดียวกัน สิ่งเหล่านี้จะส่งผลถึงสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียน ซึ่งงานวิจัยหลาย ฉบับได้ข้อค้นพบที่สอดคล้องกัน

2.7.2 การร่วมมือกันเรียนรู้แบบผสมผสาน

Golmic, Bruce Andrew (1992) ได้ศึกษาผลของการประยุกต์ใช้โปรแกรมการร่วมมือกันเรียนรู้แบบผสมผสาน (การอ่านและการเขียน) ในระหว่างจัดกิจกรรมการเรียนการสอน วัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อที่จะเปรียบเทียบผลการประยุกต์โปรแกรม CIRC กับการใช้เกมมาผสมผสานร่วมกับโปรแกรม CIRC วิธีการรวบรวมข้อมูลใช้การสังเกต การสัมภาษณ์ การตอบสนองของนักเรียน ผลการปฏิบัติงาน สมุดบันทึกตอบจากผู้ปกครอง สารแนะนำหลักสูตร จดหมายและวิดีโอทัศน์ ใช้เวลาเก็บข้อมูล 6 เดือน หลังจากนั้นนำข้อมูลมาลงรหัสและแยกประเภทแล้วจึงสรุปผล ผลการวิจัยพบว่าการประยุกต์ใช้โปรแกรมการร่วมมือกันเรียนรู้แบบผสมผสานให้ผลเช่นเดียวกับการใช้เกมมาประกอบการสอน นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้เสนอแนะแนวดำเนินการที่จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงกระบวนการบริหารโรงเรียนเกี่ยวกับการใช้โปรแกรมนี้ ดังนี้

1. แต่งตั้งคณะกรรมการที่สามารถทำงานได้อย่างคล่องตัว
2. เตรียมการฝึกอบรมในเรื่องการให้ข้อมูลย้อนกลับ และการให้การสนับสนุนอย่างสม่ำเสมอ
3. ให้คำปรึกษาแก่คณะครูและให้กำลังใจเมื่องานประสบผลสำเร็จ
4. เป็นพี่เลี้ยงในการใช้นวัตกรรมนี้
5. ประชาสัมพันธ์วิธีการนี้ให้กับชุมชนได้รับทราบ
6. เผยแพร่วิธีการดังกล่าวโดยให้การศึกษาแก่คณะครูที่สนใจ

สรุปได้ว่า การนำวิธีการร่วมมือกันเรียนรู้แบบผสมผสานไปสอดแทรกระหว่างกิจกรรมการเรียนการสอน จะช่วยให้การจัดกิจกรรมประสบผลสำเร็จได้ดียิ่งขึ้นในการนำไปใช้นั้น ควรจะได้ศึกษาลักษณะของโปรแกรมและเทคนิคต่าง ๆ ทั้งนี้ จะช่วยให้ได้ผลตรงตามเป้าหมายที่ตั้งไว้

Schundler, Eloise Thomson. (1992) ได้ศึกษาประสิทธิภาพของการร่วมมือกันเรียนรู้ และสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนคู่หูในการสร้างความเข้าใจงานการอ่าน โดยใช้รูปแบบ CIRC กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนระดับ 2 จำนวน 35 คน กลุ่มทดลอง 16 คน สอนตามรูปแบบ CIRC กลุ่มควบคุม 17 คน สอนตามปกติ ใช้เวลาเรียน 20 สัปดาห์ หลังจากนั้นจึงทดสอบด้วยแบบทดสอบ SRA (Science Research

Associates) ผลการวิจัยพบว่า ไม่มีความแตกต่างระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แต่ผลในกลุ่มทดลองชี้ให้เห็นว่า นักเรียนมีแนวโน้มในการปรับปรุงการอ่านที่ดีขึ้น

Duran, Richard P. และ Szymanski, Margaret, H. (1993) ได้วิเคราะห์โครงสร้างการมีปฏิสัมพันธ์ของนักเรียนระดับ 3 ซึ่งเป็นนักเรียนกลุ่มน้อยที่ใช้ภาษา Spanish-English หลักสูตรที่ใช้ดัดแปลงให้เหมาะสมกับนักเรียนกลุ่มนี้โดยใช้วิธีร่วมมือกันเรียนรู้แบบผสมผสาน (CIRC) ผลการวิจัยพบว่า หลังจากใช้วิธีการนี้แล้ว นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการซักถาม การตอบคำถาม และมีความไว้วางใจเนื้อหาที่จะแบ่งปัน (Shared) ข้อความรู้เพื่อที่จะช่วยให้การเรียนบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังชี้ให้เห็นความสำคัญของกระบวนการเรียนรู้ที่จะช่วยพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความกระตือรือร้นในการรับความรู้ใหม่และถ่ายโยงเป็นความรู้ที่ถาวรของตนต่อไป

O'Connor, Rollanda E. (1993) ได้ศึกษาผลการใช้รูปแบบร่วมมือกันเรียนรู้แบบผสมผสาน CIRC กับนักเรียนด้อยความสามารถ (Disabilities) ในระดับ 3-6 การเก็บข้อมูลใช้วิธีการสัมภาษณ์และการสังเกตพฤติกรรม กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 20 คน ผลการวิจัยพบว่า การใช้เทคนิควิธีร่วมมือกันเรียนรู้ให้ประสบผลสำเร็จกับนักเรียนที่ด้อยความสามารถนั้น ผู้สอนต้องคิดค้นและจัดระบบของวิธีการศึกษาให้เป็นกรณีพิเศษ โดยต้องจัดเตรียมแหล่งวิทยาการ (Resources) การบริการ วิธีการแก้ไขกับนักเรียนกลุ่มนี้ นอกจากนี้ ยังต้องสนับสนุนให้นักการศึกษาต่าง ๆ พยายามจัดเด็กกลุ่มนี้ให้สามารถเรียนในชั้นเรียนปกติได้ รวมทั้งช่วยกันเปิดโอกาสให้เด็กได้มีส่วนร่วมในการเรียนและหาแนวทางช่วยเหลือด้วยวิธีการต่าง ๆ

Bramlett, Ronald K. (1994) ได้ศึกษาผลของการใช้วิธีร่วมมือกันเรียนรู้ในการสอนอ่านและการใช้ภาษาโดยใช้รูปแบบการร่วมมือกันเรียนรู้แบบผสมผสาน (CIRC) กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 18 ห้องเรียน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 9 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 198 คน กลุ่มควบคุม จำนวนนักเรียน 194 คน เครื่องมือที่ใช้ประเมิน คือ แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน ของ California Achievement Test ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า กลุ่มที่สอนโดยใช้รูปแบบ CIRC มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

Jenkien, Joseph R. และคณะ (1994) ได้ศึกษาถึงผลการจัดชั้นเรียนแบบช่วยเหลือกันโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ซึ่งได้นำวิธีการร่วมมือกันเรียนรู้แบบผสมผสาน ไปทดลองใช้กับนักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษา ที่มีทั้งเด็กเก่งปานกลาง อ่อน เปรียบเทียบกับโรงเรียนในกลุ่มควบคุม ผลการวิจัยพบว่า ผลการอ่านเรื่อง การเรียนรู้คำศัพท์และการใช้ภาษาของนักเรียนในกลุ่มทดลองแตกต่างจากกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ไม่มีความแตกต่างกันในด้านพฤติกรรมการเรียนรู้

Risner, Gregory P. และคณะ (1994) ได้ศึกษาระดับของความเข้าใจในการใช้คำถามเพื่อให้นักเรียนเล่าเรื่อง (Story-Retell) และบรรยายเรื่อง (Story-Related) ตามรูปแบบร่วมมือกันเรียนรู้แบบผสมผสาน (CIRC) โดยผู้วิจัยจะสร้างคำถามจำนวน 500 คำถาม แยกตามระดับชั้น ป.4 ป.5 ป.6 ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่า คำถามที่สร้างขึ้นส่วนใหญ่นั้นควรจัดประเภทตามลำดับอักษร และบางคำถามควรมีข้อความที่จะช่วยสร้างความเข้าใจในการสรุปเรื่องให้ชัดเจนขึ้น นอกจากนี้ยังพบว่า แม้จะมีการรวมคำถามประเภทประเมินผลและสรุปความไว้ด้วยกัน แต่ความเข้าใจของนักเรียนในการตอบยังอยู่ในระดับต่ำ ผู้วิจัยได้เสนอแนะว่า ผู้ที่จะสร้างข้อความคำถามควรมีความรอบคอบในการที่จะรวบรวมคำถามให้สมดุลกันทั้งคำถามแบบที่ตรงตามลำดับอักษร คำถามแบบสรุปความ และคำถามแบบประเมินผล

Costa, Sally Reed (1995) ได้ศึกษาถึงขอบเขตในการสอนอ่านของนักเรียนที่เข้าร่วมร่วมมือกันเรียนรู้แบบ 2 ลักษณะ ซึ่งทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้การสังเกตและวิเคราะห์การปฏิบัติงานที่นักเรียนได้รับมอบหมายให้อ่านเรื่องต่าง ๆ กระบวนการที่ใช้มี 2 ลักษณะคือ 1. การรับรู้การเรียนรู้ (KWL:มีข้อความอธิบายประกอบ) 2. การร่วมมือกันเรียนรู้แบบผสมผสาน (CIRC:มีข้อความบรรยาย) ในการอ่านจะกำหนดให้อ่าน 12 หน่วย ใช้เวลา 3 วัน สำหรับแต่ละบท วิเคราะห์ข้อมูลจากงานเขียน และปฏิสัมพันธ์ของนักเรียนระหว่างการอ่าน ซึ่งจะเปรียบเทียบงานและพฤติกรรมในกลุ่มเดียวกัน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าผลงานการเขียนและปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียน 2 กลุ่มเกือบจะไม่มี ความแตกต่างกัน แต่จะพบว่า นักเรียนทั้งหมดจะค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเองอย่างคล่องแคล่ว กระฉับกระเฉง (Active) มากกว่าที่จะอยู่เฉยๆรอรับความรู้เพียงอย่างเดียว (Passive) แต่

การเรียนรู้โดยกระบวนการ KWL นั้น ถ้านักเรียนไม่มีความรู้ในเรื่องนั้น ๆ มาก่อนจะทำให้ยากสำหรับนักเรียนที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับเนื้อหาต่าง ๆ (นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เรียนรู้ได้ยากกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6) แต่นักเรียนทั้งสองระดับสามารถตอบสนองต่อคำถามของครูในรูปแบบของ CIRC ได้ดี การเรียนแบบร่วมมือกันเรียนรู้นี้แสดงให้เห็นถึงการอภิปราย และความเข้าใจในเรื่องที่เรียนของนักเรียนได้อย่างมีคุณภาพ

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แสดงให้เห็นถึงการจัดการเรียนการสอนโดยวิธีร่วมมือกันเรียนรู้แบบผสมผสาน ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยได้นำมาเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยได้ดังนี้

**กรอบแนวคิดในการวิจัย
(Conceptual Frame Work)**

